

**НАЦІОНАЛЬНА АКАДЕМІЯ НАЦІОНАЛЬНОЇ
ГВАРДІЇ УКРАЇНИ**

ФАКУЛЬТЕТ ЛОГІСТИКИ

**КАФЕДРА
ТЕХНІЧНОГО ТА ТИЛОВОГО
ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ**

**Збірник тез доповідей
науково-практичної конференції**

**Перспективні напрямки наукових досліджень щодо
технічного та тилового забезпечення
Національної гвардії України**

28 березня 2019 року

м. Харків

Перспективні напрямки наукових досліджень щодо технічного та тилового забезпечення Національної гвардії України: Збірник тез доповідей науково-практичної конференції (Україна, м. Харків, 28 березня 2019 року). – Х.: Національна академія Національної гвардії України, 2019. – 56 с.

Оргкомітет науково-практичної конференції:

Голова оргкомітету – С. О. Каплун, начальник кафедри технічного та тилового забезпечення факультету логістики Національної академії Національної гвардії України, кандидат педагогічних наук, доцент, полковник.

Відповідальний секретар оргкомітету – С. О. Павленко, доцент кафедри технічного та тилового забезпечення факультету логістики Національної академії Національної гвардії України, кандидат військових наук, підполковник.

Члени оргкомітету:

Л. Ф. Товма, доцент кафедри технічного та тилового забезпечення факультету логістики Національної академії Національної гвардії України, кандидат технічних наук, доцент.

О. В. Альбоцій, старший викладач кафедри технічного та тилового забезпечення факультету логістики Національної академії Національної гвардії України, кандидат військових наук, доцент.

У збірнику представлено тези наукових доповідей та повідомлення, в яких визначено сучасний стан та перспективні напрямки наукових досліджень щодо технічного та тилового забезпечення Національної гвардії України, проблемні питання логістики, управління логістичним забезпеченням, шляхи їх подолання, питання взаємодії сил охорони правопорядку з іншими суб'єктами держави.

Публікується за матеріалами науково-практичної конференції “Перспективні напрямки наукових досліджень щодо технічного та тилового забезпечення Національної гвардії України”, проведеної у Національній академії Національної гвардії України 28 березня 2019 року у м. Харкові.

Матеріали проведення науково-практичної конференції будуть корисними науковцям, викладачам вищих військових навчальних закладів, керівникам і працівникам силових структур.

Доповіді відтворені безпосередньо з авторських оригіналів. За достовірність представлених результатів відповідальність несуть автори.

© НАНГ України

УДК 355.351

Адамчук М.М., кандидат військових наук, доцент кафедри бойового та логістичного забезпечення оперативного-тактичного факультету Національної академії Національної гвардії України, підполковник.

ОРГАНІЗАЦІЯ ТЕХНІЧНОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ДІЙ АРТИЛЕРІЙСЬКИХ ПІДРОЗДІЛІВ НГ УКРАЇНИ ПРИ ВИКОНАННІ ЗАВДАНЬ ЗА ПРИЗНАЧЕННЯМ

Багатогранність і багатофункціональність процесу технічного забезпечення (ТЗ) артилерійських підрозділів обумовлює складність виконання завдань даного виду забезпечення дій і його актуальність в сучасних умовах, що вимагає розгляду процесів ТЗ з наукової точки зору. Основними завданнями артилерії в бою можуть бути ураження: елементів систем високоточної зброї, артилерії, танків, бойових машин піхоти, протитанкових та інших вогневих засобів, живої сили, вертольотів на посадкових майданчиках, засобів протиповітряної оборони, пунктів управління, радіоелектронних засобів та ін. Особливістю застосування артилерійських підрозділів є те, що характеристики артилерійського озброєння визначають їх призначення. Якщо підрозділи, що мають на озброєнні 122-мм гаубицю Д-30 або самохідну артилерійську систему 2С1 «Гвоздика», призначені в першу чергу для підтримки дій загальновійськових підрозділів першого ешелону (передової позиції), то протитанкові підрозділи, озброєні 100-мм гарматами МТ-12 «Рапіра» складають протитанковий резерв командира бригади та використовуються зазвичай в повному складі на танконебезпечному напрямі. Саме, протитанкові підрозділи знаходяться в постійній готовності до зміни позицій, з метою знищення танків, броньованих машин та інших вогневих засобів противника, що ускладнює організацію їх ТЗ.

Іншою проблемою ТЗ артилерії є те, що в сучасних операціях артилерійські підрозділи для збереження живучості повинні діяти за принципом «маневр - удар - маневр», яке виключає можливість традиційного завчасного складування боєприпасів «на ґрунт». Очевидно, що в цих умовах навіть потужна, чудово налагоджена система ТЗ, що розташована на тиловому пункті управління впорється з завданням своєчасної організації доставки озброєння, боєприпасів, запасів матеріальних засобів від баз постачання до пунктів призначення (вогневих підрозділів).

Сьогодні, для своєчасного ТЗ передбачаються ремонтно-відновлювальні підрозділи, збірних пунктів пошкоджених машин і ремонтно-евакуаційних груп, а також підрозділи технічної розвідки. Тому, в інтересах забезпечення однакової для кількох видів артилерійських систем рухливості і зручності підрозділами технічного забезпечення було б доцільно технічне обслуговування та ремонт озброєння артилерії проводити як в районі тилового пункту управління бригади, так і в районах розміщення артилерійських підрозділів. При чому, для забезпечення безпеки підрозділів ТЗ передбачити наявність підрозділу протиповітряної оборони не менш взводу. Причиною є те, що технічні можливості сучасних засобів повітряного нападу дозволяють виявляти і піддавати вогневому чи диверсійному впливу практично будь-яке зосередження запасів матеріальних засобів, в тому числі і віддалених від лінії бойового зіткнення.

Важливими принципами, визначальними організацію системи ТЗ, повинні бути: автономність підрозділів ТЗ, мінімізація витрат часу на організаційні та технічні заходи; повна автоматизація процесу збору і обробки інформації, що надходить від підрозділів технічної розвідки; висока оперативність у вирішенні завдань; економія сил і засобів; різноманітність форм і способів застосування; наявність органу, що координує процес ТЗ артилерії; спеціальна підготовка підрозділів, що здійснюють забезпечення.

УДК 355: 164.02, 366.46

Альбоцій О.В., кандидат військових наук, доцент, старший викладач кафедри технічного та тилового забезпечення факультету логістики Національної академії Національної гвардії України.

УПРАВЛІННЯ РИЗИКАМИ ЛОГІСТИЧНОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ

Управління ризиками – процес прийняття і виконання управлінських рішень, спрямованих на зниження ймовірності виникнення несприятливого результату і мінімізацію можливих втрат, спричинених його реалізацією. Управління ризиками не слід розглядати як альтернативу традиційному підходу. Скоріш, управління ризиками є доповненням (інструментарієм) до сукупності методів та процедур, які застосовуються при традиційному підході. Основні можливості, які дає ризик-орієнтований підхід, можна звести до наступного:

- мінімізація ризиків, що діють у процесі діяльності;
- підвищення рівня безпеки;
- підвищення стійкості системи;
- покращення кінцевих показників роботи.

Останнє реалізується через зменшення ступеня впливу небажаних подій та їх наслідків на кінцеві результати роботи.

У теперішній час у світовій практиці використання ризик-орієнтованого управління спирається на систему міжнародних стандартів ISO 31000. Метою даної системи стандартів є забезпечення загальних керівних принципів з управління ризиками.

Як відомо, у міжнародній практиці поширеним підходом до оцінки ризиків є так звана “П’яти крокова система”, яка передбачає:

1. Ідентифікацію небезпек, що призводять до ризику.
2. Оцінювання та «ранжирування» ризиків (їх серйозність, їх імовірність та ін.), розподіл за важливістю.
3. Визначення превентивних заходів.
4. Вживання заходів.
5. Моніторинг та перевірка.

Виходячи з цього, для запровадження та реалізації ризик-орієнтованого управління логістичним забезпеченням Національної гвардії необхідно:

На першому етапі (кроці) провести дослідження, спрямовані на виявлення небезпек, що потенційно можуть завдати шкоди у процесі логістичного забезпечення, а також - реципієнтів (хто чи що сприймає на себе дію небезпеки).

На другому етапі виявлені небезпеки мають бути представлені у формі ризиків. Для цього необхідно встановити небезпечні події, які можуть бути спричинені існуючими (виявленими на першому етапі) небезпеками, описати їх якісно та оцінити кількісно. За результатами кількісного оцінювання, необхідно виконати ранжування ризиків. Таке ранжування є важливим елементом для подальшого прийняття управлінських рішень та дій щодо управління ризиками. Адже управління ризиками передбачає, зокрема, їх розподіл між різними суб’єктами та застосування різних способів впливу.

На третьому етапі необхідно розробити превентивні заходи, спрямовані на зниження рівня виправданого ризику.

На четвертому етапі мають бути прийняті управлінські рішення відповідними керівниками та на їх основі вжиті заходи впливу на чинники ризиків.

Ризик-орієнтоване управління логістичним забезпеченням потребує постійної кропіткої роботи щодо контролю та супроводження просторово-часових операцій логістичного забезпечення. Тому важливе місце посідає моніторинг та перевірка.

УДК 355.41

Бондаренко О.Г., кандидат наук з державного управління, доцент, докторант докторантури і ад'юнктури Національної академії Національної гвардії України, полковник.

ПІДХОДИ ДО РОЗРОБЛЕННЯ КОНЦЕПЦІЇ УПРАВЛІННЯ ЛОГІСТИЧНИМ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯМ СПІЛЬНИХ ДІЙ СИЛ БЕЗПЕКИ ПРИ РЕАГУВАННІ НА КРИЗОВІ СИТУАЦІЇ

Підґрунтям для розроблення концепції управління логістичним забезпеченням спільних дій сил безпеки при реагуванні на кризові ситуації, на наш погляд, є механізми державного управління спільними діями сил безпеки (СБ) при реагуванні на кризові ситуації, опубліковані нами у статті. Тобто, для управління спільними діями СБ при реагуванні на кризові ситуації мають створюватись Ситуаційні центри (СЦ) під керівництвом центрального або регіональних (обласних) органів державної влади та місцевого самоврядування. При виникненні кризових ситуацій у ситуаційних центрах мають у найкоротший термін визначатись за відповідним методиками характер ситуації, масштабність ситуації, головних відповідальних, безпосередніх учасників, органів, що мають допоміжну роль сприяння виконання, органів, відповідальних за забезпечення тощо. У подальшому на СЦ покладатиметься завдання створення оперативного штабу, залучення відповідних СБ та управління їх спільними діями при реагуванні на кризові ситуації.

Крім іншого, під час безпосереднього реагування на кризову ситуацію у вказаних СЦ мають створюватись, відповідно до методик опублікованих нами у статтях [2-4], органи управління логістичним забезпеченням (ОУ ЛЗ). Кожний із підрозділів СБ має свої ОУ ЛЗ, які мають подати до ОУ ЛЗ СЦ відомості про наявність сил і засобів ЛЗ, запасів та потреби матеріальних цінностей для виконання ними завдань щодо реагування на кризову ситуацію. У подальшому завдання управління ЛЗ та маневрування силами і засобами ЛЗ, а також матеріальними цінностями, які необхідні підрозділам СБ. Фінансування дій СБ та забезпечення них матеріальними ресурсами при реагуванні на кризові ситуації регіонального (місцевого) рівня мають здійснюватись з бюджетів відповідних регіонів (міст).

Оцінювання діяльності ОУ ЛЗ спільних дій СБ при реагуванні на кризові ситуації, на нашу думку, доцільно здійснювати за допомогою методів воєнно-економічного аналізу, які опубліковані нами у статті.

Таким чином, доцільно розробити концепцію управління ЛЗ спільних дій СБ при реагуванні на кризові ситуації ґрунтуючись на механізмах державного управління спільними діями СБ. У вказаній концепції слід розписати діяльність ОУ ЛЗ та його підрозділів відповідно до видів ЛЗ та функцій його органів управління.

УДК 631.16

Василенко В.П., кандидат технічних наук, доцент, доцент кафедри бойового та логістичного забезпечення оперативно-тактичного факультету Національної академії Національної гвардії України; **Кугук Є.І.**, слухач магістратури оперативно-тактичного факультету Національної академії Національної гвардії України, майор.

ВИКОРИСТАННЯ МЕТОДУ АНАЛІЗУ ІЄРАРХІЙ ДЛЯ ОЦІНКИ КОЕФІЦІЄНТІВ ВАГОМОСТІ ПОКАЗНИКІВ ДІЯЛЬНОСТІ ПРОДОВОЛЬЧОЇ СЛУЖБИ ВІЙСЬКОВОЇ ЧАСТИНИ

Недостатність фінансування потреб військ вимагає економії та раціонального використання наявних ресурсів, що суттєво сприяє зростанню рівня діяльності як суб'єктів так і об'єктів військової частини, вживання заходів щодо підвищення ефективності якого не можливо без аналізу та оцінки його результатів. Наявні методики оцінки підрозділів бойового, тилового та технічного призначення для оцінювання застосовані бути не можуть. Оцінювання результатів діяльності служб тилу у військових частинах із застосуванням «Керівництва з оцінювання стану військового тилу» не враховують специфічні особливості діяльності служб тилу в сучасних умовах.

На прикладі продовольчої служби розглядається частковий елемент задачі оцінки воєнно-економічної ефективності діяльності служб тилу військової частини – визначення коефіцієнтів вагомості показників діяльності служби методом аналізу ієрархій, що направлено на зменшення дії суб'єктивного фактору при вирішенні цієї задачі.

На основі змісту мети діяльності продовольчої служби військової частини (ПС в/ч) обґрунтовується показник ефекту діяльності служби, що має вигляд:

$$W = R_1W_1 + R_2W_2 + R_3W_3 + R_4W_4 + R_5W_5$$

де W_i – часткові показники ефекту (W_1 – повнота й своєчасність забезпечення в/ч продовольством; W_2 – якість приготування їжі; W_3 – показник готовності технологічного та холодильного обладнання їдальні; W_4 – показник готовності польових технічних засобів ПС; W_5 – рівень підготовки особового складу ПС в/ч.);

$$R_i - \text{коефіцієнти вагомості, } \sum_{i=1}^5 R_i = 1, R_i \geq 0, i = \overline{1,5}.$$

Визначення коефіцієнтів вагомості запропоновано здійснювати на основі методу аналізу ієрархій (МАІ). В методі використовується дерево показників, в якому загальні показники поділяються на показники часткового характеру, що складає ієрархію. Ієрархія є деякою абстракцією структури системи, яка запропонована для вивчення взаємодії її компонент та їх впливу на систему в цілому. Система представлена сукупністю показників, які групуються в незв'язані множини (рівні), що знаходяться між собою в відповідних відношеннях. В найбільш елементарному виді ієрархія будується з вершини (ціль), через проміжні рівні (показники, від яких зависими наступні рівні) до самого низького рівня (котрий звичай складається переліком альтернатив). В МАІ показники порівнюються попарно по відповідній шкалі відносно їх впливу на загальну для них характеристику. Числа, які відображають досягнуте, при порівнянні згоди у поглядах, розміщуються в матрицю суджень (попарних порівнянь). Після заповнення експертами цих матриць переходять до

розрахунку множини власних векторів матриць, яка робиться шляхом здобуття кореня степені n , де n кількість елементів у відповідній строки матриці, із добутку вищевказаних елементів строки. В подальшому необхідно нормалізувати отриманий таким чином стовбець чисел до одиниці шляхом поділення кожного з них на загальну суму. Власний вектор, який нормалізовано, і буде вектором пріоритетів відповідного рівня ієрархії. Загальна оцінка альтернативи визначається шляхом ієрархічного синтезу, яка пропонує зважувати власні нормовані вектори вагою показників рівня ієрархії, які лежать вище, і розраховувати суми по всім відповідним зваженим компонентам власних нормованих векторів.

При врахуванні вищевказаного, представляється можливим використання МАІ для кількісного визначення порівняльної важливості показників $W_i (i = 1,5)$ в залежності від ситуації (мирний чи воєнний час), в умовах котрої діє ПС військової частини. Структурування проблеми визначення показників важливості представлено на рис.1 у виді ієрархії, яка побудована у відповідності з вимогами МАІ. Ключовим моментом в процесі вибору є ранжування ситуацій, а потім показників W_i по ступеню переваги (вірогідності появи).

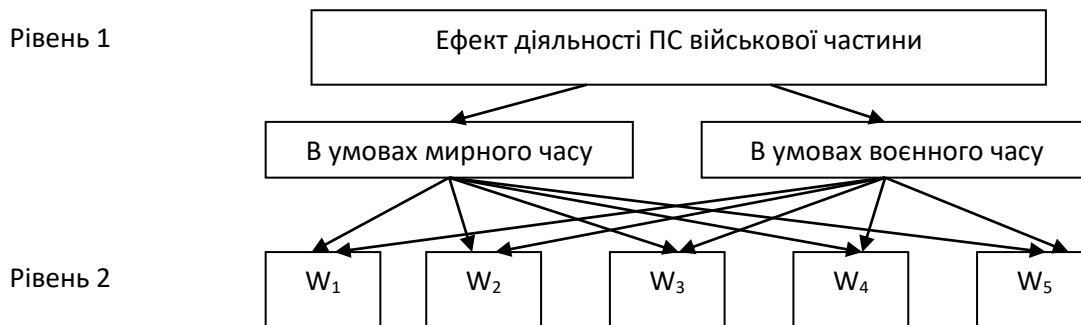

Рисунок 1 – Ієрархічна модель процесу рішення задачі визначення коефіцієнтів вагомості з використанням МАІ

Результаті розрахунків методом аналізу ієрархій встановлено наступні значення коефіцієнтів вагомості для формули (1): $R_1 = 0,315$; $R_2 = 0,225$; $R_3 = 0,119$; $R_4 = 0,063$; $R_5 = 0,278$.

Методичний підхід, розглянутий на прикладі продовольчої служби, при його впровадженні в практику оцінки воєнно-економічної ефективності діяльності служб тилу військової частини дозволить забезпечити зменшення дії суб'єктивного фактору при отриманні цієї оцінки, що буде впливати підвищенню бойової готовності військ та посилить ефективність використання ресурсів, що виділяються на їх утримання.

УДК 355.66

Волков І.М., старший науковий співробітник (начальник сектору) науково-дослідного сектору правового забезпечення службово-бойової діяльності НГУ, Національна академія Національної гвардії України, підполковник юстиції; **Каплун С.О.**, кандидат педагогічних наук, доцент, начальник кафедри технічного та тилового забезпечення факультету логістики Національної академії Національної гвардії України, полковник.

ПРАВОВІ АСПЕКТИ МЕХАНІЗМУ УТРИМАННЯ КОШТІВ ЗА РЕЧОВЕ МАЙНО З ВІЙСЬКОВОСЛУЖБОВЦІВ ЩО ЗВІЛЬНЯЮТЬСЯ З НАЦІОНАЛЬНОЇ ГВАРДІЇ УКРАЇНИ ЗА КОМПРОМЕТУЮЧИМИ МОТИВАМИ

Проблема невизначеності та неоднозначності правових аспектів порядку утримання коштів за недонос речового майна з військовослужбовців що звільняються з лав Національної гвардії за компрометуючими мотивами достатньо актуальна у практичній діяльності речових служб військових частин. Проблема має достатньо складний комплексний характер і відповідно вимагає комплексного підходу до його вирішення.

В ході дослідження було обґрунтовано та розроблено методичні рекомендації щодо правового аспекту проведення розрахунків на утримання за недонос речового майна з військовослужбовців що звільняються з Національної гвардії України за відповідними статтями.

Перспективу подальших досліджень вбачаємо у необхідності вдосконалення навчально-методичного та нормативно-правового забезпечення здійснення розрахунків на утримання за речове майно з військовослужбовців що звільняються з Національної гвардії України, впровадження даного досвіду у практику тилового забезпечення службово-бойової діяльності підрозділів Національної гвардії та навчально-виховний процес Національної академії Національної гвардії України.

УДК 355.4:422:343.3

Гафуров О.В., кандидат технічних наук, старший викладач кафедри технічного та тилового забезпечення факультету логістики Національної академії Національної гвардії України, полковник.

ПОРЯДОК УДОСКОНАЛЕННЯ ТА ВЕДЕННЯ ВІЙСЬКОВОГО ГОСПОДАРСТВА ВІЙСЬКОВОЇ ЧАСТИНИ НГУ

Розглядаються особливості розроблення напрямків удосконалення ведення військового господарства військової частини НГУ.

Суттєві зміни, обумовлені ринковою економікою, вимагають якісно нових підходів та методів роботи органів управління та служб тилу військ. Саме матеріальне забезпечення безпосередньо впливає на життєдіяльність особового складу та виконання службово-бойових завдань.

Матеріальне забезпечення направлене на виконання завдань бойової служби, на підтримання високої бойової та мобілізаційної готовності військових частин НГУ, як у мирний так і у військовий час. Впровадження методів розподільчої логістики у систему матеріального забезпечення національної гвардії дозволить ефективно вирішувати завдання та виконувати функції покладені на служби тилу в умовах ринкової економіки. Адже ж на

сучасному етапі розподіл ресурсів є одною з головних проблем в військах. Тому знання теоретичних аспектів розподілу матеріальних ресурсів – є актуальним і необхідним.

Проведений аналіз структури та стану системи матеріального забезпечення національної гвардії за останні роки надав змогу, по – перше виявити та сформулювати головні проблеми, що виникають в процесі здійснення матеріального забезпечення, визначити основні напрямки рішення цих проблем, по – друге, прослідкувати тенденцію забезпечення бюджетними коштами на покриття потреб в забезпеченні особового складу.

Результати даної роботи є розробка методичного підходу до розподілення неоднорідних ресурсів в умовах фінансування, з урахуванням пріоритетності військових частин.

Запропонований методичний підхід до розподілу неоднорідних ресурсів в умовах недостатнього фінансування має велике практичне значення.

Розроблений алгоритм розподілу неоднорідних ресурсів між підрозділами національної гвардії за пріоритетами. Розроблена ієрархічна модель визначення вагових коефіцієнтів підрозділів національної гвардії, яка дозволяє порівняно легко визначити вагові коефіцієнти військових частин, які можуть бути покладені в основу розробки алгоритму розподілу неоднорідних ресурсів між військовими частинами. Запропонований підхід надасть можливість органам управління та служб матеріального – забезпечення, здійснювати оптимальний розподіл матеріальних засобів для НГ України. Відповідне спеціальне математичне забезпечення можна використовувати при розробці автоматизованої системи розподілу ресурсів у НГ України.

УДК 806.11.02

Герасименко В.М., старший викладач кафедри менеджменту та військового господарства факультету логістики Національної академії Національної гвардії України.

КОНТРОЛІНГ В УПРАВЛІННІ ЛОГІСТИЧНОЮ ДІЯЛЬНІСТЮ НГУ

Управління процесами постачання, виробництва і збуту в НГУ характеризується наявністю безлічі учасників ланцюгів поставок, різноманітністю потоків різної спрямованості й інтенсивності, численною номенклатурою ресурсів, різноманітністю умов і форм співпраці з постачальниками, що вимагає застосування ефективних інструментів до управління логістичною діяльністю організації, одним з яких є контролінг. Система контролінгу сприяє виживанню організації у конкурентній боротьбі, формуванню та реалізації наявного логістичного потенціалу, досягненню стабільного та довгострокового успіху за рахунок сервісно-аналітичної підтримки менеджменту. Забезпечення ефективної господарської діяльності і сталого розвитку на основі концепції контролінго-логістичного управління вимагає дослідження систем методів, інструментів, принципів та функцій логістичного управління, що мають бути органічно поєднані в економічний механізм управління.

На сьогодні науковцями окреслений дуже широкий спектр підходів до визначення сутності контролінгу: від орієнтації на бухгалтерський облік до управлінської системи в цілому. Під контролінгом розумітиметься особлива функція управління, що синтезує, інтегрує і координує основні функції управління діяльністю з метою досягнення стратегічних цілей в умовах невизначеності та мінливості зовнішнього середовища.

Метою контролінгу логістичної діяльності є оперативне та стратегічне управління логістичною діяльністю підрозділів НГУ з метою взаємного узгодження матеріальних і нематеріальних потоків з точки зору досягнення стратегічної мети.

Оскільки логістична діяльність як інтегроване управління охоплює всі його функціональні підрозділи і напрями – постачання, виробництво, збут, транспортування, складування, то контролінг даної діяльності є визначальним у системі управління організацією. Контролінг покликаний забезпечити керівництво інформацією, необхідною для прийняття рішення у галузі логістики, а також здійснити узгодження та оптимізацію матеріальних потоків з іншими процесами, що протікають на підприємстві.

Система контролінгу логістичної діяльності на організації являє собою сукупність всіх елементів, підсистем та комунікацій між ними, що забезпечують функціонування процесів логістичної діяльності підрозділів НГУ. Керуюча підсистема представлена суб'єктом управління – відділом контролінгу особі керівництва з певними масштабами своєї діяльності, компетенцією і специфікою виконуваних функцій, що має право приймати кінцеве рішення щодо управлінських впливів. Керуюча підсистема визначає цілі та задачі управління логістичною діяльністю, формує і передає управлінські рішення, здійснює управлінський вплив на керувану підсистему.

Взаємодія керованої та керуючої підсистем забезпечується завдяки механізму управління, спрямованого на реалізацію управлінських функцій адміністративно-управлінського апарату НГУ.

В управлінні логістичною діяльністю підрозділів НГУ відділ контролінгу виконує такі функції: сервісно-інформаційну; моніторингу стану логістичної діяльності організації; прогнозування підконтрольних показників логістичної діяльності; контролю й аналізу функціонування організації, аналітичну функцію; оперативного календарного планування; планування потреби в матеріальних ресурсах; контролю та аналізу показників логістичної діяльності; коригування планових показників та завдань.

Узагальнюючи викладене вище можна зазначити, що одним із загальних завдань контролінгу логістичної діяльності НГУ є створення ефективної інтегрованої системи управління матеріальними та нематеріальними потоками і контролю за ними.

Інтеграція логістики і контролінгу відбувається у формі єдиної концепції контролінго-логістичного управління організацією і спрямована на: визначення стратегічних цілей організації; визначення тактичних цілей, підпорядкованих стратегічним; виявлення кризових ситуацій в організації; оптимізацію роботи транспортного парку; скорочення часу доставки матеріальних ресурсів і готової продукції.

Узагальнюючи викладене вище можна зазначити, що одним із загальних завдань контролінгу логістичної діяльності є створення ефективної інтегрованої системи управління матеріальними та нематеріальними потоками і контролю за ними.

УДК: 164

Гончаренко Н.Г., кандидат економічних наук, доцент, доцент кафедри менеджменту та військового господарства факультету логістики Національної академії Національної гвардії України.

ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ НАДІЙНОСТІ ЕКОНОМІЧНОЇ ІНФОРМАЦІЇ – ЯК ДЖЕРЕЛО ЕФЕКТИВНОГО УПРАВЛІННЯ В СИСТЕМІ ЛОГІСТИКИ

Будь-який економічний процес, а особливо процес постачання товарів, сировини, матеріалів потребують детального, обґрунтованого та надійного інформаційного забезпечення.

В системі логістики роль інформації має особливо винятковий характер, оскільки дає можливість скоротити строки постачання та забезпечити його надійність.

Відповідно, для ефективної роботи системи логістики необхідно формувати такі масиви інформації, які були б максимально наближені до запитів споживачів.

Звертаючи особливу увагу на значення економічної інформації слід відмітити, що до неї висувається ряд вимог, а саме – достовірність, надійність, повнота тощо. Тож в цьому зв'язку слід зупинитися на вимогах, що висуваються до такої інформації та на принципах її організації.

Достовірність інформації в логістики забезпечується через належну організацію бухгалтерського обліку, як одного з головних її джерел. Саме належна організація бухгалтерського обліку є одним з ключових питань, яка постійно удосконалюється та на сьогодні повністю відповідає міжнародним стандартам. Це забезпечує логістики надійними зв'язками не тільки в нутрі країни, але і за її межами, в світовому просторі.

Але за умов постійних змін в цінній політиці кожного ланцюга поставок не завжди в повній мірі можна передбачити та здійснити вчасні зміни кінцевої ціни. То ж сьогодні для управлінців всіх рівнів стає необхідність не тільки забезпечити належне ведення обліку, а також відпрацювати механізм управління ціною в стратегічному плані.

Управління інформаційними потоками в логістиці досить трудомісткий процес, який потребує і підбору кваліфікованого персоналу, який буде відповідати за формування, збереження та передачу інформації по всім ланцюгам пересування товарів. Належна організація управління інформацією створює як правило надійні та стійкі зв'язки в ланцюгу «товаровиробник-посередник-споживач», що є запорукою ефективної роботи між постачальниками та покупцями.

Наступним немаловажним етапом створення масивів інформації є необхідність оформлення раціонального надходження інформації, яка адекватна потребам управління. При цьому отримана інформація повинна відповідати певним принципам, серед яких є: виявлення інформаційних потреб і способів найбільш ефективного їх задоволення; єдність інформації, що одержано з різних джерел; узгодження інформації та усунення дублювань; оперативність інформації, яка забезпечення через сучасні канали розповсюдження інформації; підвищення ефективності використання інформації. На наш погляд дотримання наведених принципів створює досить дієвий ланцюг збирання, обробки інформації та прийняття важливих управлінських дій по переміщенню товарів по кожному з ланцюгів логістичної системи.

В успішній діяльності системи логістики важливого значення набувають подальші можливості удосконалення цієї системи та її відповідність міжнародним стандартам. У цьому зв'язку важливість інформації просліджується ще й в необхідності проведення аналізу діяльності системи. А для того щоб провести обґрунтований аналіз необхідно знову таки, мати певний масив інформації. Це вимагає також формування кількісних та якісних масивів інформації та пред'являє особливі вимоги до її повноти. Тут слід зазначити, що обмеженість інформації не дозволяє провести обґрунтований аналіз та визначити із перспективами подальшого удосконалення розвитку служби логістики, а надмірна її кількість знижує швидкість її обробки й осмислення, вимагає додаткових затрат часу та праці.

То ж як бачимо, важливість формування належних інформаційних масивів в логістиці носить як прикладний так і практичний характер, а результати роботи самої служби будуть, знову ж таки, залежати від надійно сформованих масивів інформації та її адекватності тим чи іншим потребам, місцю та часу.

УДК 621.23

Гончарова Т.А., викладач кафедри управління та організації діяльності у сфері цивільного захисту Національного Університету цивільного захисту України.

ЕКОНОМІЧНЕ ЗРОСТАННЯ ТА ПРОБЛЕМИ СТАЛОГО РОЗВИТКУ В УКРАЇНІ

Обираючи тип економічного зростання та механізми державного управління в його реалізації для України та її економічної політики необхідно наголосити на показниках:

- поліпшення якості товарів та послуг, підвищення їх конкурентоздатності;
- засвоєння виробництва нових товарів, на які раніше був незадоволений попит;
- поглиблення спеціалізації та кооперування виробництва з урахуванням територіальних переваг держави в системі міжнародного поділу праці;
- впровадження сучасних підходів в управлінні;
- ефективне районування галузей суспільного виробництва;
- засвоєння новітніх технологій, що дозволяли б мінімізувати витрати обмежених природних ресурсів.

Це складові інтенсивного типу розвитку.

Один із двох підходів до виявлення економічного зростання це темпи зростання реального ВВП\ВНП\НД, або темпи зростання цих показників в розрахунку на одну особу.

У середньому, темп приросту ВВП протягом 2000 –2007 років становив близько 7,5%.

Але Україна використовувала сировинно орієнтовану експортну модель розвитку, що невдовзі призвело до спаду в економіці та структурної, енергетичної, фінансової криз.

Пожвавлення економічної активності спостерігалось уже у 2016,2017 роках.

Як повідомив Державний Комітет України із статистики, реальний ВВП в 2018 році в порівнянні з 2017 роком збільшився на 3,3%. Номінальний ВВП склав 3,558 трлн. грн., а ВВП з розрахунку на одну людину - 84,19 тис. грн.". За даними цього ж відомства відбулося зростання промислової продукції, але не відбулося покращення її структури, про що свідчать статистичні дані.

Характеристикою економічного розвитку є структура та обсяг капітальних інвестицій Структура цих активів у 2018 році підтверджує стратегічний курс держави на економічне зростання. Так інвестиції у матеріальні активи (у відсотках) склали 93,3, а нематеріальні – 6.7. Сума цих інвестицій, відповідно, склали 491164,7 млн.грн. та 35177,1 млн.грн..Це свідчить, що інтенсивний тип економічного зростання не став поки що пріоритетним.

Як відомо, Україна приєдналася до країн світу щодо Концепції сталого розвитку. 15 вересня 2017 року Уряд України представив Національну доповідь «Цілі сталого розвитку: Україна», яка визначає базові показники для досягнення Цілей сталого розвитку (ЦСР). У доповіді представлені результати адаптації 17 глобальних ЦСР з урахуванням специфіки національного розвитку.

Серед адаптованих цілей визначені пріоритети. В економічній політиці держави на період до 2030 року – це економічне зростання . Воно має прояви у формуванні соціально-орієнтованої ринкової економіки, забезпеченні можливостей, мотивацій та гарантій праці громадян, якості життя, раціональним споживанні матеріальних ресурсів.

Єдиний можливий тип економічного зростання для України - інтенсивний. Це потребує, перш за все, ефективного управління - «розбудова на всіх рівнях відкритої спільноти, підвищення ефективності дій органів державної влади та місцевого самоврядування на основі відкритості та прозорості прийняття рішень і громадського контролю за їх виконанням.»

Україна і надалі потребує системних інституційних та глибоких структурних реформ, запуску масштабних технологічних перетворень.

Для виконання завдань у цій сфері необхідно забезпечити повноту участі громадян у державному управлінні та житті місцевих громад, поширити практику публічно-приватного партнерства, застосовувати комунікаційні технології тощо.

УДК 613.21:613.67: 355.422

Депутат Ю.М., кандидат медичних наук, старший науковий співробітник, заступник начальника Інституту з наукової роботи Науково-дослідного інституту проблем військової медицини Української військово-медичної академії, полковник медичної служби; **Гуліч М.П.**, доктор медичних наук, професор, завідувача лабораторією профілактики аліментарно залежних захворювань ДУ “Інститут громадського здоров’я ім. О.М. Марзєєва Національної академії медичних наук України”; **Товма Л.Ф.**, доктор філософії технічного напрямку, доцент, доцент кафедри технічного та тилового забезпечення факультету логістики Національної академії Національної гвардії України.

ЩОДО ОЦІНКИ ОРГАНІЗАЦІЇ ХАРЧУВАННЯ ОСОБОВОГО СКЛАДУ ЗБРОЙНИХ СИЛ УКРАЇНИ В ЗОНІ ПРОВЕДЕННЯ ОПЕРАЦІЇ ОБ’ЄДНАНИХ СИЛ

Як відомо, питання організації харчування особового складу ЗС України постійно знаходяться в центрі уваги Міністерства оборони, суспільства та засобів масової інформації. Не залишилися вони поза увагою й наукових співробітників Інституту громадського здоров’я ім. О.М. Марзєєва НАМН України та Науково-дослідного інституту проблем військової медицини Української військово-медичної академії, які в тісній співпраці вивчають та розробляють обґрунтовані пропозиції щодо покращення харчування військовослужбовців ЗС України в зоні проведення операції об’єднаних сил (ООС).

Було проведено соціологічне дослідження за допомогою анкетно-опитувального методу з вивчення думки особового складу ЗС України, як споживача послуги харчового забезпечення, в зоні проведення ООС щодо оцінки організації та якості харчування.

Нами за період 2015-2016 років було роздано, отримано та проаналізовано 287 анкет, які заповнювалися бійцями ретроспективно під час перебування їх на лікуванні чи реабілітації у військовому шпиталі. З метою вивчення динаміки в системі продовольчого забезпечення військ в 2017-2018 рр. аналогічним способом отримано і проаналізовано 240 заповнених бійцями анкет.

Узагальнення даних, отриманих в результаті опитування в 2017-2018 рр. та порівняльний аналіз з даними за 2015-2016 рр. дали можливість оцінити стан і виявити динаміку змін в організації і якості харчування з точки зору самих військовослужбовців, які приймали участь в цьому дослідженні.

Віковий діапазон опитаних військовослужбовців в період 2015-2016 та 2017-2018 роках становив від 20 до 60 років.

Найбільшу кількість військовослужбовців (42%) становили чоловіки віком від 30 до 40 років, як в 2015-2016, так і в 2017-2018 роках.

Як відомо, в польових умовах в зоні проведення ООС військовослужбовці ЗС України харчуються за нормою №1- загальновійськова, яка передбачає триразовий прийом їжі за добу.

Встановлено, що за період 2017-2018 рр. лише 50% опитаних військовослужбовців мали змогу харчуватись три рази за добу. В порівнянні з 2015-2016 роками цей показник залишається практично незмінним (49,2%).

Відсоток осіб, які харчувались переважно 2 рази за добу в 2017-2018 рр. знизився на 4,3%, в порівнянні з попереднім опитуванням, і становив 35,3%.

Звертає на себе увагу незначне збільшення в 2017-2018 роках кількості до 14,7% осіб, які харчувались лише один раз за добу.

При порівняльному аналізі двох періодів досліджень було відмічено зміни в розподілі виконавців приготуванні їжі для військовослужбовців.

Встановлено, що на передніх лініях бойових дій їжа здебільшого готується військовими самотужки, що становило 65% за період 2015-2016 років та 60% за період 2017-2018 років.

Треба зазначити, що в 2017-2018 рр. значно зменшилась, в порівнянні з 2015-2016рр., частка споживання їжі, приготованої волонтерами – з 11,4% до 2,4%. Натомість збільшилось споживання їжі, приготованої на польових кухнях професійними військовими кухарями з 23,6% до 37,6%, що може свідчити, про деякі позитивні зрушення в продовольчому забезпеченні особового складу ЗС України з боку держави.

Аналіз своєчасності приготування та доставки їжі для військовослужбовців показав, що у 2017-2018 рр., в порівнянні з 2015-2016 рр., зменшилась негативна оцінка з боку військовослужбовців щодо своєчасності приготування їжі з 43,3% до 35,5%. Однак, це ще досить висока негативна оцінка, щодо своєчасного забезпечення особового складу їжею.

Стосовно різноманітності приготованих страв, то в період 2017-2018 рр. на 10,7% збільшилась кількість позитивних оцінок, в порівнянні з відповідями за попередній оцінний період, і склала 61,7% проти 51% відповідно. Проте, негативні відповіді щодо різноманітності приготовлених страв продовжують займати досить значний відсоток (38,1%).

За смаковими властивостями харчового раціону негативні оцінки респондентів знизилися з 56,5% (в період 2015-2016 рр.) до 30,9% в 2017-2018 рр., а позитивні оцінки смакових властивостей страв збільшилися з 43,5% до 69,1% відповідно.

Відчуття ситності після приймання їжі в 2017-2018 рр. відчувало 82,2% опитаних, тоді як в 2015-2016 рр. ситність відмічало майже в два рази менше респондентів – 54,1%.

Однак, не дивлячись на високий відсоток щодо відчуття ситності, майже половина опитаних військовослужбовців (48,8%) повідомило про швидке (протягом 2-2,5 год.) настання відчуття голоду між прийомами їжі в 2017-2018 рр. проти 60,7% в 2015-2016 рр., що може вказувати на незбалансованість нутрієнтів в раціонах харчування військовослужбовців обох періодів.

Як наслідок вищенаведеного, військовослужбовці змушені докуповувати харчові продукти за власні кошти. Встановлено, що лише 10,5% респондентів не купують додатково продукти. Майже 20% вказали, що купують досить часто та 10,6% постійно. Іноді докуповують продукти за власні кошти 60,1% військовослужбовців.

В своїх відповідях військовослужбовці вказали, що найчастіше за власні кошти купувалися молочні продукти (51,9%), солодощі та фрукти (51,9%), м'ясні продукти 46,2%, а також овочі 34,6%.

Головною причиною такої ситуації 65,4% респондентів назвали незначний асортимент приготованих страв. В свою чергу, такий асортимент та одноманітність їжі, в кінцевому рахунку, призводить до зменшення різноманітності та дефіциту харчових речовин і, як наслідок, швидкого настання відчуття голоду.

На запитання анкети, чи змінилося щось в організації харчування в 2017-2018 рр., в порівнянні з попередніми роками бойових дій на сході України, 38,9% опитаних відмітили позитивні зрушення, але 50,5% наголосили про відсутність змін, а ще 10,6% відмітили зміни в гірший бік.

Отже, не зважаючи на позитивні зміни, у порівнянні з попередніми роками, організація харчування військовослужбовців, які беруть участь в ООС, має низку суттєвих недоліків – зокрема, нерегулярність харчування, несвоєчасність приготування та доставки їжі, одноманітність їжі, швидке настання відчуття голоду тощо. Вказані недоліки організації харчування негативно впливають на стан здоров'я військовослужбовців, їх фізичний та емоційний стан, а отже знижують їх боєздатність.

Таким чином, отримані результати свідчать про необхідність подальшого удосконалення організації продовольчого забезпечення військовослужбовців ЗС України, і перш за все в зоні ООС, що можливо здійснити лише при умові повної підтримки, контролю та гарантування державою в особі Міністерства оборони України виконання всіх запропонованих заходів щодо запровадження нової системи харчування.

УДК 355.351

Каплун С.О., кандидат педагогічних наук, доцент, начальник кафедри технічного та тилового забезпечення факультету логістики Національної академії Національної гвардії України, полковник; **Лісовенко Д.В.**, кандидат технічних наук, доцент, начальник кафедри організації тилового (логістичного) забезпечення факультету підготовки спеціалістів матеріально-технічного забезпечення Військової академії м. Одеса, полковник.

УДОСКОНАЛЕННЯ ТИЛОВОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЧАСТИН НАЦІОНАЛЬНОЇ ГВАРДІЇ УКРАЇНИ ПРИ ВИКОНАННІ СЛУЖБОВО-БОЙОВИХ ЗАВДАНЬ В НАСЕЛЕНОМУ ПУНКТІ

Розглянуті особливості та проблеми в організації тилового забезпечення ВОРезів військових частин Національної гвардії України при виконанні службово-бойових завдань в населеному пункті. В результаті визначено сучасні можливості підрозділів тилу щодо організації тилового забезпечення та перспективи його вдосконалення та розвитку.

Організація тилового забезпечення полягає у проведенні комплексу заходів щодо підготовки тилу; визначення порядку розміщення і переміщення всіх його сил та засобів; вибору, обладнання, підтримання у проїжджому стані шляхів підвозу та евакуації; підготовки та організації централізованого використання транспортних засобів для забезпечення всіх видів військових перевезень; організації узгоджених дій сил і засобів тилу та інших родів військ і служб з тилового забезпечення частин (підрозділів), організації взаємодії тилу; підготовки і здійснення захисту, охорони та оборони тилкових об'єктів; розгортання централізованої системи управління тилом; організації використання місцевої військово-економічної бази (ресурсів) та вирішення інших завдань.

З залученням підрозділів Національної гвардії України до виконання службово-бойових завдань виникає ціла низка питань, які потрібно вирішувати негайно. Певна частина їх пов'язана з організацією тилового забезпечення особового складу. Таким чином тилове забезпечення безпосередньо впливає на якість виконання поставлених задач, підвищення бойової готовності і підтримання бойового потенціалу особового складу.

Має свої особливості організація тилового забезпечення ВОРезів частин внутрішніх військ при виконанні службово-бойових завдань в населеному пункті. Крім особливостей тилового забезпечення за визначених умов виконання службово-бойових завдань виникає і ряд як суб'єктивних та і об'єктивних проблем щодо його організації.

Як варіант вирішення проблем в організації тилового забезпечення пропонується ряд заходів щодо вдосконалення організаційно-штатної структури підрозділів тилу так і самої організації забезпечення. Крім того розроблено комплекс нормативів зі спеціальної підготовки особового складу (молодших фахівців) підрозділів тилу щодо розгортання основних об'єктів тилового забезпечення в польових умовах.

Перспективу подальших досліджень вбачаємо у необхідності вдосконалення навчально-методичного забезпечення (створення інструкторсько-методичних матеріалів, робочих програм, підручників з урахуванням сучасних вимог); вдосконалення системи форм, методів і прийомів підготовки майбутніх офіцерів служб тилу до виконання службово-бойових завдань.

УДК. 378

Каплун С.О., кандидат педагогічних наук, доцент, начальник кафедри технічного та тилового забезпечення факультету логістики Національної академії Національної гвардії України, полковник; **Пономаренко О.А.**, кандидат педагогічних наук, доцент, доцент кафедри логістики Національної академії Державної прикордонної служби України ім. Богдана Хмельницького, полковник.

ВИЗНАЧЕННЯ ВЗАЄМОЗВ'ЯЗКУ МІЖ РІВНЕМ КВАЛІФІКАЦІЇ ФАХІВЦІВ СЛУЖБ ТИЛУ І РІВНЕМ ОРГАНІЗАЦІЇ ТИЛОВОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ

Поняття кваліфікації фахівця традиційно передбачало функціональну відповідність між вимогами професії й цілями освіти, а підготовка зводилася до засвоєння студентами (курсантами) більш чи менш стандартного набору знань, умінь і навичок. Але зараз у суспільстві відбувається стрімка переорієнтація оцінки результату професійної підготовки з понять „освіченість”, „загальна культура” випускників на поняття „компетенція” і „компетентність”. Ці поняття стають провідним критерієм підготовленості сучасного спеціаліста до нестабільних і нетипових умов праці й соціального життя.

Таким чином, нині цілі вищої військової освіти зводяться не до підготовки фахівців лише для однієї, конкретної сфери військової діяльності, а до розвитку особистості військового фахівця, зростанню рівня його професійної компетентності.

Безперечно, що військово-професійна діяльність потребує високого рівня сформованості професійної компетентності (кваліфікації), неможливої без попередньої підготовки й засвоєного досвіду. У надзвичайних умовах не підготовлена людина може бути здатною до виконання обов'язків військового фахівця протягом короткого часу (як звичайний перехожий може виконувати обов'язки лікаря якийсь час до прибуття професіоналів). Як інтегральна якість особистості, професійна кваліфікація офіцера служб

тилу має забезпечувати виконання ним професійних завдань в повсякденній діяльності і під час виконання службово-бойових завдань – організовувати тилове забезпечення на відповідному рівні.

Реалізація проблеми професійної спрямованості змісту професійно орієнтованих дисциплін може бути досягнута шляхом моделювання процесу професійної підготовки спеціалістів служб тилу Національної гвардії України відповідно до суб'єктів і змісту освіти, рекомендованих форм, методів і засобів навчання.

З метою створення об'єктивних можливостей розвитку пізнавальних, професійних і діяльнісних цінностей і мотивів майбутнього військового фахівця, які передбачають формування високого рівня сформованості професійних компетентностей на особистісному рівні залежно від мотивації та індивідуальних характеристик майбутніх офіцерів служб тилу, для введення до навчально-виховного процесу розроблено спеціальний курс (факультатив) „Введення у посаду начальника служби тилу”.

Крім того, для удосконалення змістового компоненту професійно орієнтованих дисциплін його сутність було насичено різноманітними спеціальними формами і методами професійної підготовки:

- оновлено програми професійно орієнтованих дисциплін відповідно до вимог стандартів вищої освіти на підставі компетентнісного підходу;
- розроблено і впроваджено у складі курсів професійно орієнтованих дисциплін активні форми навчання – ділові ігри;
- у відповідності до сучасних вимог оновлено програми військової (виробничої) практики та військового стажування;
- розроблено та наповнено новим змістом завдання курсових робіт професійно орієнтованих дисциплін, що надає можливість активного використання сучасного програмного забезпечення з метою створення автоматизованої бази даних служб тилу військової частини;
- розроблена тематика магістерських робіт на підставі компетентнісного підходу.

Перспективу подальших досліджень вбачаємо у необхідності вдосконалення навчально-методичного забезпечення (створення інструктивно-методичних матеріалів, робочих програм, підручників з урахуванням сучасних вимог до змісту професійної підготовки); вдосконалення системи форм, методів і прийомів професійної підготовки майбутніх офіцерів; формування особистісних якостей курсантів ВВНЗ.

УДК 007.51.001.63: 331.101.1

Квітковський Ю.В., начальник відділу охорони праці ТОВ «Харківський електро-машинобудівний завод».

ЗАГАЛЬНІ ЕРГОНОМІЧНІ ПОКАЗНИКИ ЗАСОБІВ ІНДИВІДУАЛЬНОГО БРОНЕЗАХИСТУ

У доповіді наводяться ергономічні показники засобів індивідуального бронезахисту (ЗІБ), а також наголошується, що виконання ергономічних вимог при оцінці якості елементів бронезахисту повинне враховуватися так само, як і виконання технічних та економічних вимог.

Ступінь відповідності будь-якого оцінюваного об'єкту вимогам ергономіки прийнято позначати терміном «ергономічність». Відповідно, властивості такого об'єкту, що виявляються у задовольненні ергономічним вимогам, називаються «ергономічними

властивостями», а їх кількісні характеристики – ергономічними показниками. При оцінці якості ЗІБ доводиться використовувати комплексні показники, що характеризують одночасно декілька властивостей (не тільки ергономічних, але й технічних), пов'язаних між собою та залежних одне від одного. Прикладом такого показнику може слугувати маса ЗІБ, що визначається особливостями конструкції даного елемента, і в той же час є й ергономічним показником. Іншими словами, низка ергономічних вимог виконується завдяки достатньому рівню технічних властивостей ЗІБ. Відтак рівні технологічних вимог можуть бути визнані задовільними, якщо вони забезпечують і необхідну ергономічність.

Ергономічні показники ЗІБ можна згрупувати наступним чином:

- фізіологічні – визначають вплив ЗІБ на стан організму людини;
- психологічні – характеризують ставлення людини до використання ЗІБ, вдовolenня або невдоволення (нехтування) їх використанням, вплив ЗІБ на психіку людини, яка їх використовує;
- тактико-технічні та гігієнічні – значення уражаючих факторів, на захист від яких розрахований ЗІБ, рівні залишкової дії таких факторів (заброневі дії), їх гранично припустимі рівні, клімато-гігієнічні показники бойового використання ЗІБ (теплообмін);
- антропометричні – розміри ЗІБ, особливості геометричної форми та її відповідності людському тілу.

Слід зауважити, що крім вищезгаданих показників, необхідно також враховувати можливість засвоєння людиною правил експлуатації ЗІБ. Ця властивість може бути охарактеризована тривалістю вивчення устрою даного зразка ЗІБ і тренуванням у його використанні, а також особливостями методики такого вивчення (наявність інструкцій по підгонці та використанню, їх наочність та доступність з точки зору сприйняття інформації людиною).

Важливо також зважати і на естетичну оцінку ЗІБ; некрасиві, неестетичні та незграбні конструкції, що псуєть зовнішній вигляд людини, вже можуть викликати негативні емоції та негативне ставлення, а відповідно й прагнення відмовитися від їх використання.

УДК 339.13

Крамаренко К.М., кандидат економічних наук, доцент, доцент кафедри менеджменту та військового господарства факультету логістики Національної академії Національної гвардії України.

ОСОБЛИВОСТІ УПРАВЛІННЯ ЛОГІСТИЧНИМИ ВИТРАТАМИ

Зростаюча тенденція росту загальних витрат обумовили практичну значимість й актуальність управління логістичними витратами не тільки підприємницьких структур, а і бюджетних установ, у тому числі й військових формувань із метою підвищення ефективності логістичних систем.

Логістичні витрати – це витрати на управління та реалізацію логістичних операцій у матеріальному потоці по всій логістичній системі від постачальників сировини до кінцевого споживача.

Управління логістичними витратами являє собою процес прийняття логістичних рішень, які впливають на використання резервів економії ресурсів. Витрати логістики не пов'язані зі створенням нової вартості, слід мінімізувати і тим самим домогтися скорочення загальних витрат.

Сьогодні використовуються традиційні методи управління логістичними витратами, до яких належать absorption costing, direct costing, standard costing, target costing, kaizen costing та інші.

Стосовно механізму управління логістичними витратами підприємства, то в узагальненому вигляді він може складатися з таких етапів: виявлення логістичного циклу (постачальників, споживачів, перевізників, посередників і т. п.); визначення логістичних витрат; розподіл логістичних витрат; групування логістичних витрат за статтями калькуляції, місцями виникнення або економічними елементами; розрахунок логістичних витрат за місцем виникнення та за продукцією; складання звіту логістичних витрат логістичному ланцюгу; аналіз логістичних витрат; виявлення резервів зниження логістичних витрат; розроблення коригуючих заходів з управління логістичними витратами; оптимізація логістичних витрат; регулювання логістичних витрат.

Процес управління логістичними витратами повинен ґрунтуватися на певних принципах, а саме:

- чітке розмежування логістичних витрат за функціональною ознакою;
- повний облік фактичних витрат незалежно від рівня дотримання встановлених норм і нормативів та можливість контролю величини витрат;
- прямий зв'язок логістичних витрат з фактором часу;
- достовірність та реальність інформаційної бази планування логістичних витрат;
- планування логістичних витрат, спрямованих на їхню оптимізацію.

Управління логістичними витратами повинне дозволити направляти рух потоків, змінювати їх характеристики, прогнозувати їх стан у кожний момент часу з метою ефективного управління логістичною системою. Вирішення цього завдання може бути забезпечено на підставі використання сучасних логістичних підходів, спрямованих на цілеспрямоване формування ланцюгів постачання матеріалів.

УДК 336.14

Лещина Ю.В., старший викладач кафедри менеджменту та військового господарства факультету логістики Національної академії Національної гвардії України.

НЕДОЛІКИ ТА ПРОПОЗИЦІЙ ДЛЯ ПОКРАЩЕННЯ РОБОТИ СИСТЕМИ ДЕРЖАВНИХ ЗАКУПІВЕЛЬ

З 2014 почався процес реформування сфери закупівель, початок був покладений внесенням змін до закону про здійснення державних закупівель, але для підняття рівня довіри до сфери закупівель необхідні були більш кардинальні дії ніж внесення змін до закону, тому спираючись на світовий досвід і думках експертів прийшли до рішення про перехід на електронну систему, що істотно спростить доступ для бізнесу та підвищить прозорість закупівель.

Хоча система державних закупівель постійно вдосконалюється, все ж таки вона має ряд загальних недоліків, серед яких можна визначити:

- торги хоча і покликані забезпечувати економію, проте вони не захищають від підвищення вартості договору після його підписання;
- 33% невдалих торгів відбувається через відсутність учасників, тобто кожен третій тендер не мав достатньої кількості учасників;

- незначна кількість кадрів, призначених головами, секретарями та членами тендерних комітетів, мають достатній рівень знань у цій сфері та пройшли навчання з питань організації та здійснення закупівель;
- недосконала система подання документів через електронні майданчики на “Прозорро”, а саме нездатність системи швидко завантажувати документацію для участі у тендері, що зумовлено великою кількістю учасників електронної системи, а також значною кількістю документів, необхідних для завантаження, що призводить до ситуацій, коли учасники не встигають прийняти участі у тендері за технічних умов, бо документи вчасно не подані і оскаржити це неможливо;
- недосконалою залишається процедура оскарження: при оскарженні рішення у судовому порядку та позитивного його ухвалення, що відбуватиметься далі, адже процедура закупівлі закінчена, на визнаного переможця було подано скаргу, у суді він переміг та довів своє право бути переможцем, але ж час минув та потреби у цій закупівлі вже може не бути. На жаль, поки що, законодавчо подібні ситуації ще не висвітлені;
- можливі випадки невиконання умов договору, що призводить до збитків зі сторони замовника, якщо не було забезпечення умов виконання договору, як гарантії;
- незбалансованість закупівельної та транспортної логістики: постачальник та замовники не завжди мають можливості самостійного транспортування матеріальних ресурсів, що вимагає залучення ще одного стороннього учасника у цей процес, що веде до додаткових витрат часу та фінансових ресурсів.

Пропозиції, щодо покращення управління закупівельною логістикою, що дозволить підвищити ефективність логістичного забезпечення:

- доопрацювання законодавства, що регламентує діяльність публічних закупівель, у напрямках: більшої деалізації порядку дій при процедурі оскарження;
- внесення змін у етап оцінювання конкурсних пропозицій, а саме зміна порядку кваліфікаційної перевірки: виходячи з досвіду країн ЄС, спочатку перевіряти кваліфікації поданих учасників, що дозволить одразу відсіяти сумнівних та не відповідних учасників, ще до розгляду їх конкурсних пропозицій;
- з огляду на те, що у 2017 році було укладено прямих договорів на суму понад 90 млрд грн., пропонується зменшення порогу обов'язкової участі у електронній системі закупівель, що дозволить невеликим фірмам також увійти до участі у тендері, а також посилить прозорість за використанням коштів;
- підвищення рівня освіченості секретарів, голів та членів тендерного комітету, за допомогою збільшення практичних семінарів, що дозволить зменшити кількість помилок при підготовці тендерної документації та підвищить якість проведення тендерів;
- змінити критерії оцінки кращої пропозиції, спираючись на досвід країн ЄС, доцільніше було б визначати кращу пропозицію не лише за ціновим критерієм, а за критерієм ціна-якість, це потребує доопрацювання необхідних вимог для підтвердження якості товару, але надають можливість знизити ризики забезпечення неякісним товаром;
- вдосконалення технічних можливостей електронної системи з огляду на велику кількість інформації, яка через неї проходить.

УДК 355.351

Луговський І.С., кандидат військових наук, доцент кафедри бойового та логістичного забезпечення оперативного-тактичного факультету Національної академії Національної гвардії України, полковник.

РОЗВИТОК ПЕРЕСУВНИХ ЗАСОБІВ ТЕХНІЧНОГО ОБСЛУГОВУВАННЯ ТА РЕМОНТУ БТОТ

Якісне та повне виконання завдань за призначенням підрозділами Національної гвардії України (НГ України), які залучаються до операції об'єднаних сил (ООС), залежить від чіткого функціонування системи матеріально-технічного забезпечення, зокрема системи технічного забезпечення.

Забезпечення якісного використання підрозділами НГ України озброєння та військової техніки (ОВТ), її відновлення та технічне обслуговування напряму залежить від функціонування підрозділів технічного забезпечення, а саме підрозділів матеріально-технічного забезпечення лінійних (окремих) батальйонів, ремонтних рот.

Одними з основних завдань підрозділів технічного забезпечення є своєчасне відновлення ОВТ та підтримання їх у справному стані. Для виконання цього завдання, підрозділи укомплектовані пересувних засобами технічного обслуговування і ремонту (ТО і Р).

Кількість та технічний стан пересувних засобів технічного обслуговування та ремонту АБТТ станом на кінець 2018 року не відповідає сучасним вимогам виконання завдань за призначенням.

Виходячи з наведеною інформацію можливо зробити висновок про необхідність оновлення парку пересувних засобів технічного обслуговування та ремонту.

З урахуванням існуючих здобутків, інноваційних технічних рішень у вітчизняній промисловості, фінансово-економічної доцільності, а також обмежений час на виконання завдань з відновлення боєздатності НГ України основними напрямками розвитку АБТТ на 2018-2025 роки слід вважати:

- реалізація новітніх конструкторсько-компоновочних рішень направлених на винесення озброєння, боєприпасів, пального за межі відділення управління з одночасним підвищенням захищеності;
- підвищення вогневої міці, як за рахунок підвищення калібру основного озброєння як танків (140-152 мм) так і легкоброньованої техніки до 40 мм, розробки більш ефективних боєприпасів в тому числі дистанційного підриву так і за рахунок розробки озброєння на нових фізичних принципах (електромагнітної або електротермохімічної);
- підвищення потужності двигунів на 30-40 % в існуючих габаритних розмірах, широке застосування автоматичних трансмісій та систем керування рухом;
- уніфікацію зразків, які розробляються, за єдиними конструктивами, транспортними базами, системами діагностики і контролю, обчислювальними засобами, імітаційно-тренажною апаратурою;

Все це потребує внесення змін до номенклатури обладнання та приладів існуючих рухомих засобів технічного обслуговування та ремонту.

На сьогоднішній час в науково-дослідних установах МВС України ведуться роботи з розробки загальних тактико-технічних вимог до новітніх зразків пересувних засобів ТО і Р.

Крім того паралельно ведуться роботи зі створення пересувних засобів ТО і Р на підприємствах України різних форм власності. Виготовляються новітні зразки, які потім пропонуються НГ України та іншим військовим формуванням в якості заміни застарілим зразкам. Наприклад, ПрАТ «Спецбудмаш» за власною ініціативою розробили пересувну авторемонтну майстерню ПАРМ-2.01.00.00.000, що призначена для ремонту та технічного обслуговування автомобільної техніки в польових умовах на шасі автомобіля КраЗ-63221.

УДК 355: 164.02, 366.46

Ляшевська О.І., кандидат наук з державного управління, доцент кафедри управління та організації діяльності у сфері цивільного захисту Національного університету цивільного захисту України; **Козак М.С.**, здобувач магістратури Національного університету цивільного захисту України; **Павлюк К.В.**, здобувач магістратури Національного університету цивільного захисту України.

ПРОБЛЕМНІ ПИТАННЯ ВПРОВАДЖЕННЯ ЛОГІСТИЧНОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ В ДІЯЛЬНІСТЬ ОРГАНІВ УПРАВЛІННЯ ТА СЛУЖБ ТИЛУ

У сучасному трактуванні підвійськовою логістикою розуміється чітка, безперебійна система матеріально – технічного забезпечення збройних сил, вона є важливою складовою. Тил збройних сил безпосередньо організує матеріальне, технічне, транспортне та інші види забезпечення в усіх видах діяльності військ з метою підтримання їх у боєздатному стані, створення сприятливих умов для виконання поставлених завдань.

Як свідчить досвід України, матеріально-технічне забезпечення збройних сил не відповідає вимогам сьогодення. Існуюча система матеріального забезпечення є громіздкою, неефективною, високо затратною, непрозорою. І це є ознакою того, що саме тиліві структури потребують докорінної реформації. Логістичне забезпечення постійно розвивається на основі нових підходів з огляду на нові завдання, які вирішуються збройними силами. Для створення більш об'єктивної картини необхідно надати характеристику не тільки основний (своєчасність, повнота, надійність), але і додатковій групі принципів (стійкість, інформаційна безпека, економічність, цілісність, ієрархічність, системний підхід, універсальність).

Принципи своєчасності, повноти і надійності припускають забезпечення військ відповідно до їх реальною потребою в установлені строки шляхом використання гарантованих дієвих механізмів. Застосування цих принципів є необхідною (а в деяких випадках обов'язковою) умовою виконання військами покладених на них завдань.

Принцип стійкості. Транспортні системи військового призначення повинні бути побудовані таким чином, щоб в загрозований період (відрізок часу, який зазвичай передую початку війни) і в воєнний час збройні сили забезпечувалися відповідними ресурсами з мінімальними втратами, що виникають в результаті впливу супротивника.

Принцип інформаційної безпеки передбачає можливість протистояти несанкціонованому доступу до інформаційних ресурсів збройних сил. Застосування цього принципу дозволить забезпечити захист інформації про збройні сили, що має обмежену ступінь поширення.

Принцип економічності проявляється в основному в умовах мирного часу, коли можливий пошук менш витратних способів виконання логістичних завдань. Зниження витрат, як правило, досягається за рахунок використання досвіду комерційних організацій.

Принцип цілісності передбачає функціональну зв'язаність елементів системи матеріально-технічного забезпечення військ при їх внутрішньої структурної незалежності. Застосування цього принципу дозволить проводити оптимізацію взаємопов'язаних ресурсів системи матеріально-технічного забезпечення збройних сил і забезпечувати зміни окремих елементів без порушення її структури в цілому. Принцип ієрархічності передбачає, що всі основні питання, пов'язані з матеріально-технічним забезпеченням військ, повинні вирішуватися шляхом організації ефективної взаємодії органів військового управління всіх рівнів (Центр, військовий округ, військова частина). Принцип системного підходу передбачає розгляд питань забезпечення військ як складової економічної системи. Застосування цього принципу дозволить об'єктивно визначати масштаби і ефективність проведених заходів.

Принцип універсальності передбачає розробку і використання єдиних підходів до організації матеріально-технічного забезпечення військ. Застосування цього принципу дозволяє забезпечити єдність при проведенні заходів щодо забезпечення військових споживачів продукцією, роботами (послугами) як відомчими підрозділами, так і організаціями економічного комплексу України.

Основні проблеми у військовій логістиці виникають, коли ведуться бойові дії, особливо широкомасштабні. Дороги і шляхи сполучення між населеними пунктами на території, куди необхідно доставити зброю, обмундирування, провіант, знаходяться під обстрілом протидіючих сторін.

Таким чином, військова логістика повинна відрізнитися найбільшою гнучкістю і багатоваріантністю можливих рішень, що буде забезпечувати успіх військових дій.

УДК 629.017

Літвінов О.В., кандидат технічних наук, старший викладач кафедри бойового та логістичного забезпечення оперативного-тактичного факультету Національної академії Національної гвардії України, підполковник.

ТЕХНІЧНЕ ПЕРЕОСНАЩЕННЯ ТА ВИЗНАЧЕННЯ ТЯГОВИХ ПОКАЗНИКІВ СПЕЦІАЛЬНОЇ КОЛІСНОЇ ТЕХНІКИ НАЦІОНАЛЬНОЇ ГВАРДІЇ УКРАЇНИ

Важливою складовою парку військової техніки Національної гвардії України (НГУ) є спеціальна колісна техніка (СКТ), що використовується у службово-бойовій діяльності для перевезення особового складу, озброєння, боєприпасів, спеціального обладнання та засобів до місць виконання службово-бойових завдань, тощо. На сьогоднішній день існуючий парк СКТ НГ України характеризується значною різномарочністю і великою кількістю модифікацій, при цьому в значній мірі він представлений застарілими зразками, які не у повній мірі відповідають сучасним умовам використання.

Для прийняття на озброєння нових або модернізованих зразків СКТ повинна пройти державні випробування, для підтвердження заявлених тактико-технічних характеристик (ТТХ), з урахуванням умов їх експлуатації. Найбільша увага під час випробувань, виходячи з призначення СКТ, повинна приділятися саме динамічним (тяговим) властивостям та оцінці їх показників. Тому актуальною задачею є розробка методу експериментального оцінювання показників динамічності та опору руху спеціальної колісної техніки під час проведення дорожніх випробувань, при цьому забезпечити ефективність випробувань.

Метод оцінки динамічних (тягових) властивостей автомобіля, що визначають можливу швидкість руху автомобіля на дорогах з різним опором коченню, розроблений

академіком Є.А. Чудаковим. Його динамічна характеристика, що запропонована в 1928 р., є загальноприйнятою до теперішнього часу.

Визначати динамічний фактор, як тягового показника, прийнято теоретичним шляхом зв'язку з тим, що виникають труднощі по його визначенню, як на стендах з біговими барабанами, так і дорожнім методом.

Таким чином, існуючі на даний час методи не дають в повній мірі оцінити тягові показники. Відсутні методи по визначенню динамічного фактору в дорожніх умовах, що не відповідає вимогам до ефективності випробувань. Вказані питання потребують подальших досліджень.

УДК 327.7

Минько О.В., старший викладач кафедри бойового та логістичного забезпечення оперативного-тактичного факультету Національної академії Національної гвардії України, майор; **Набока А.О.**, слухач магістратури оперативного-тактичного факультету Національної академії Національної гвардії України, підполковник.

ПРОПОЗИЦІЇ З УДОСКОНАЛЕННЯ НАВЧАЛЬНОГО ПРОЦЕСУ ЩОДО ПІДГОТОВКИ СПЕЦІАЛІСТІВ З ЛОГІСТИКИ НА ОСНОВІ ВРАХУВАННЯ ДОСВІДУ НАТО

Запорукою всіх успішно проведених воєнних компаній, операцій, боїв завжди було забезпечення належного рівня їх логістики (матеріально-технічного забезпечення). В усі періоди воєнної історії найбільший вплив на хід збройної боротьби здійснювали наступні фактори: своєчасне і повне забезпечення військ матеріальними засобами – продовольством, озброєнням, боєприпасами; стан доріг і наявність транспортних засобів, які забезпечували своєчасне підвезення матеріальних засобів; налагоджене медичне забезпечення; у більш пізні періоди історії та сучасних локальних конфліктах – забезпечення паливом і ремонтом озброєння і бойової техніки.

Ці питання набули найбільшої актуальності саме зараз під час проведення Операції Об'єднаних Сил та відбиття неприхованої збройної агресії з боку Російської Федерації в східних областях України.

Практика організації матеріального забезпечення як Національної гвардії так і Збройних Сил України показала, що існуюча система їх логістичного забезпечення виявилась обмежено спроможною виконувати завдання в ході мобілізаційного та оперативного розгортання, а також безпосередньо в інтересах застосування угруповань військ (сил), тому її функціонування, як в мирний так і особливий період потребує кардинальних змін.

В силових структурах держави вже розпочато процес проведення організаційних заходів щодо створення сучасної системи логістики відповідно до стандартів НАТО. Зрозуміло, що побудова ефективної системи військової логістики в Україні це досить складний процес. З іншого боку, в країнах блоку НАТО вже довгі роки існує відпрацьована, перевірена часом та досвідом багатьох локальних конфліктів ефективна система логістики.

З огляду на зазначене вище, пропонується внесення доповнень та змін в зміст навчальних програм підготовки слухачів магістратури за спеціальністю – 254 “Забезпечення військ (сил)”. А саме, в розрізі вивчення навчальної дисципліни “Логістичне забезпечення дій формувань НГУ” питання логістичного забезпечення розглядати зі слухачами під час вивчення теми: “Логістичне забезпечення національного контингенту у міжнародних

миротворчих операціях з підтримання миру і безпеки та під час відбиття збройної агресії за стандартами ООН та НАТО”, для чого внести відповідні зміни в робочу програму даної навчальної дисципліни.

Відповідно, в ході вивчення запропонованої теми виникне потреба у більш детальному висвітленні наступних напрямів логістичного забезпечення: логістичне забезпечення національного контингенту у міжнародних миротворчих операціях з підтримання миру і безпеки та під час ведення бойових дій у смузі за стандартами ООН; основні принципи організації роботи об’єднаних міжнародних штабів з питань логістичного забезпечення національного контингенту у міжнародних миротворчих операціях з підтримання миру і безпеки та під час відбиття збройної агресії за стандартами ООН та НАТО.

Таким чином, метою доповіді є заострення уваги на важливості врахування досвіду логістичного забезпечення дій контингентів країн-членів НАТО в ході реформування системи логістики НГУ та удосконалення навчального процесу у НА НГУ щодо підготовки спеціалістів з логістики.

УДК 303.001

Науменко М.О., доктор філософії економічного напрямку, доцент, професор кафедри менеджменту та військового господарства факультету логістики Національної академії Національної гвардії України.

ВНУТРІШНІЙ КОНТРОЛЬ У ВІЙСЬКОВИХ ЧАСТИНАХ НАЦІОНАЛЬНОЇ ГВАРДІЇ УКРАЇНИ

Внутрішній контроль – це діяльність, що здійснюється у військовій частині відповідно до вимог внутрішнього контролю в Національній гвардії України:

- досягнення визначених цілей у найбільш ефективний, результативний та економний спосіб;
- додержання вимог законодавства під час виконання покладених завдань;
- упередження потенційних подій, які негативно впливають на досягнення цілей;
- гарантій керівникам структурних підрозділів військової частини щодо якісної організації діяльності підпорядкованих підрозділів, ефективного та повного розподілу повноважень і відповідальності між посадовими особами на відповідних рівнях під час виконання функцій, процесів, операцій;
- достовірності, повноти, об’єктивності та своєчасності надання командирів військової частини, уповноваженим посадовим особам Національної гвардії України інформації для прийняття відповідних управлінських рішень;
- ведення фінансово-господарської діяльності відповідно до вимог законодавства;
- дієвого управління інформаційними потоками (отриманням, передаванням, зберіганням інформації) та забезпеченням інформаційної безпеки.

Сфера застосування внутрішнього контролю охоплює основні завдання військової частини, а саме: бойові, мобілізаційні, матеріально-технічні, тиллові, фінансові, медичної діяльності, а також питання управління нематеріальними активами, персоналом, адміністративно-господарськими процесами.

Структура внутрішнього контролю у військовій частині відповідно до існуючих вимог складається з таких елементів:

- внутрішнє середовище (середовище контролю) та визначення цілей;

- управління ризиками;
- заходи контролю;
- інформація та комунікація;
- моніторинг.

Положення про внутрішній контроль у військовій частині встановлює обов'язкові мінімальні вимоги щодо організації внутрішнього контролю у військовій частині.

Командування та керівники структурних підрозділів у військовій частині можуть встановлювати інші додаткові вимоги до внутрішнього контролю, адекватні особливостям їх діяльності, характеру та обсягам операцій, що здійснюються під час виконання основних функцій та завдань, покладених на них.

Таким чином, внутрішній контроль у військових частинах забезпечує дотримання чинного законодавства, встановлених правил та стандартів, дає змогу досягнути цілей у ефективний результативний і економічний спосіб, отримати об'єктивну, найбільш повну інформацію для прийняття командирських рішень.

УДК 355.41

Нестеренко Р.В., старший викладач кафедри технічного та тилового забезпечення факультету логістики Національної академії Національної гвардії України, майор.

ФОРМУВАННЯ ЕФЕКТИВНОЇ СИСТЕМИ УПРАВЛІННЯ ЛОГІСТИЧНОЮ ДІЯЛЬНІСТЮ ПІДРОЗДІЛІВ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ВІЙСЬКОВОЇ ЧАСТИНИ

Рациональний розподіл потенціалу підрозділів забезпечення Національної гвардії України вимагає істотного перегляду механізму функціонування розподільної системи на основі логістичного підходу, маючи на увазі під ним формування інтегрованих систем організаційно-економічного, інформаційного та іншого порядку, призначення яких полягає не тільки в забезпеченні особового складу, але і в глобалізації господарської діяльності військової частини, активізації виконання міжнародних вимог в напрямку відповідального зберігання матеріальних цінностей за допомогою інтелектуалізації застосовуваних технологій.

Логістика є найбільш ефективним, механізмом реалізації перетворень і виступає в системі руху товарів як спосіб планування, формування та розвитку переміщення матеріальних цінностей з мінімальними тимчасовими і фінансовими витратами. Будучи каталізатором розвитку, логістика володіє найбільшим теоретико-прикладним інструментарієм формування логістичної систем, охоплюючи окремі напрямки діяльності військової частини.

У цілому, історично склалися два принципово різних науково-практичних напрямки розвитку логістики – у військовій справі й у математиці. В останньому під логістикою розуміють математичну логіку. Цей термін був офіційно закріплений за математичною логікою в 1904 р. на Женевському філософському конгресі.

Існують дві форми організації логістичного управління: централізована; децентралізована. Кожною з цих форм властива згрупована або розкидана система забезпечення .

Логістика - це напрямок господарської діяльності військової частини, який направлений на побудову ефективної системи управління та раціонального використання

можливостей служб тилу на засадах пошуку інноваційних можливостей та на базі даних, з урахуванням адаптації до змін оперативної обстановки в районі виконання завдань.

В Національній гвардії України необхідно формувати ефективну систему управління логістичною діяльністю, що надасть можливість своєчасно продукувати ефективні управлінські рішення.

Логістичне управління повинне взаємодіяти з практикою стратегічного планування в підрозділах забезпечення Національної гвардії України.

УДК.308.108.1

Осипенко С.М., кандидат економічних наук, доцент, доцент кафедри бойового та логістичного забезпечення оперативно-тактичного факультету Національної академії Національної гвардії України; **Закусило О.П.**, слухач 576 навчальної групи оперативно-тактичного факультету Національної академії Національної гвардії України, майор.

УДОСКОНАЛЕННЯ УПРАВЛІННЯ ДІЯЛЬНІСТЮ РЕЧОВОЇ СЛУЖБИ ВІЙСЬКОВОЇ ЧАСТИНИ

Важливість речового забезпечення в діяльності військових частин об'єктивно вимагає ефективного, дієвого управління процесом його здійснення. Необхідною умовою забезпечення дієвості управління є тісний взаємозв'язок між окремими його функціями в управлінському циклі. Для виконання цієї умови пропонується скористатися положеннями факторного підходу до управління.

Сутність факторного управління полягає в тому, що для будь-якого об'єкту управління формується узагальнений показник результатів його діяльності, який представляється як функція показників окремих факторів: видів, сторін, умов діяльності. За дію кожного фактора призначаються відповідні підрозділи об'єкту, або посадові особи, так звані центри факторної відповідальності, які координують дію контрольованого фактору за всіма функціями циклу управління від планування до отримання та аналізу кінцевого результату. Управління в такому разі зосереджується на обґрунтуванні та реалізації набору окремих заходів в рамках кожного фактору, що забезпечує управлінню конкретність, прозорість, дієвість.

У загальному виді послідовність факторного управління діяльністю речової служби частини включає п'ять етапів.

На першому етапі формується узагальнюючий показник рівня речового забезпечення (РРЗ). Пропонується застосувати загальний показник, як зважену за коефіцієнтами вагомості суму часткових показників, тобто факторів, що характеризують рівень результату окремого виду діяльності в рамках речового забезпечення за визначеною шкалою балових оцінок і відповідних критеріїв.

На другому етапі за минулий період здійснюється оцінка РРЗ за сформованим показником і проводиться його аналіз. В результаті формується розгорнуте факторне уявлення причинне - послідовних зв'язків між узагальненим показником РРЗ і визначаючими його факторами в кількісному відображенні, визначаються резерви покращення показника і розробляються заходи щодо їх реалізації. Кожний захід повинен мати параметри: ефект –

тобто внесок в РРЗ; витрати – тобто сума коштів на проведення заходу; ефективність – як відношення ефекту до витрат.

На третьому етапі проводиться факторне планування показника РРЗ. Перед усім, визначається потрібна величина показника та його приріст відповідно базової величини.

На основі всіх запропонованих заходів для реалізації виявлених резервів на четвертому етапі формується оптимальний їх перелік за критерієм максимальної ефективності, який забезпечує необхідний зріст показника РРЗ за мінімальні кошти, або максимальний зріст показника в межах виділених коштів.

Далі, на п'ятому етапі, формуються завдання центрам відповідальності для впровадження відібраних заходів, організується їх виконання й при необхідності поточне регулювання. Закінчується цикл управління підсумковою оцінкою результатів реалізації заходів та досягнутого рівня речового забезпечення в цілому.

Таким чином, застосування факторного підходу до управління речовим забезпеченням частини дозволяє організувати постійний поточний контроль за ходом формування показників його рівня, гарантувати оптимальне витрачення виділених коштів, своєчасно реагувати на відхилення від прийнятих планів.

УДК.308.108.1

Осипенко С.М., кандидат економічних наук, доцент, доцент кафедри бойового та логістичного забезпечення оперативно-тактичного факультету Національної академії Національної гвардії України; **Зверев С.М.**, слухач 576 навчальної групи оперативно-тактичного факультету Національної академії Національної академії Національної гвардії України, підполковник

МЕТОДИКА ОЦІНКИ ЕФЕКТИВНОСТІ ПРОДОВОЛЬЧОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ВІЙСЬКОВИХ ЧАСТИН, ЩО ПРИЙМАЮТЬ УЧАСТЬ В МІЖНАРОДНИХ МИРОТВОРЧИХ ОПЕРАЦІЯХ

Одним з основних напрямків участі Збройних Сил України в міжнародному військовому співробітництві є участь у миротворчій діяльності під егідою Організації Об'єднаних Націй та Організації з безпеки та співробітництві в Європі, НАТО. Організація та постійне удосконалення продовольчого забезпечення частин та підрозділів, які приймають участь у миротворчих операціях, є одним з основних завдань їх тилового забезпечення.

Проведено аналіз стандартного алгоритму підготовки тилу до виконання завдань в міжнародних операціях з підтримання миру і безпеки в збройних силах країн НАТО, який складається з п'яти блоків: формулювання, організація підготовки, розгортання сил і засобів, організація забезпечення, готовність сил і засобів до виконання завдань за призначенням.

Сучасна система управління продовольчим забезпеченням, існуюча нормативно-правова база не відповідає сучасним вимогам, не дає можливості ефективно керувати процесом забезпечення військових частин в міжнародних операціях, накопичувати, утримувати та поновлювати запаси матеріальних засобів. Створений порядок витребування, закупівлі та постачання матеріальних засобів надання послуг збільшує терміни постачання продовольства та майна, від визначення потреби військових частин, до її задоволення, що суттєво знижує ефективність продовольчого забезпечення.

У роботі запропонована система показників для оцінювання ефективності продовольчого забезпечення військових частин, які виконують завдання у міжнародних

операціях з підтримання миру і безпеки. Система включає часткові та загальний, інтегральний показник. Для формування показників використано системний аналіз, за допомогою якого визначається склад факторів, що впливають на ефективність, а також експертний метод рангового оцінювання - для кількісного оцінювання величини часткових показників та коефіцієнтів вагомості при розрахунку інтегрального показника.

Часткові показники розраховуються як відношення фактичного значення до потрібного, тобто його значення знаходиться в межах одиниці. Фактичне значення показника визначається по запропонованим критеріям у баловому виді експертною групою в межах від одного балу (найгірше значення) до п'яти (найкраще значення). До складу часткових показників пропонується віднести десять показників: рівень мобільності складових елементів продовольчого забезпечення; рівень фахової підготовки особового складу підрозділів продовольчого забезпечення; рівень забезпеченості військових частин матеріальними засобами (продовольчого забезпечення); рівень ефективності системи управління продовольчим забезпеченням; ступінь оснащення військових частин технічними засобами продовольчої служби відповідно сучасних вимог; ступінь автономності військових частин (з питань продовольчого забезпечення); ступінь укомплектованості підрозділів продовольчого забезпечення; ступінь відповідності норм харчування та розміру військових та оперативних запасів продовольства сучасним вимогам; стан техніки та технічних засобів продовольчої служби; рівень розвитку інфраструктури продовольчого забезпечення. Проведено аналіз розрахунків часткових та інтегрального показників рівня продовольчого забезпечення.

В цілому запропонована система показників для оцінки рівня продовольчого забезпечення військових підрозділів, що приймають участь в миротворчих операціях, дозволяють проводити постійний аналіз цього рівня та своєчасно приймати обґрунтовані рішення щодо удосконалення продовольчого забезпечення.

УДК 355.611

Павленко С.О., кандидат військових наук, доцент кафедри технічного та тилового забезпечення факультету логістики Національної академії Національної гвардії України, підполковник.

АНАЛІЗ ФІНАНСОВОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ СКЛАДОВИХ СЕКТОРУ БЕЗПЕКИ І ОБОРОНИ: МІНІСТЕРСТВА ВНУТРІШНІХ СПРАВ ТА НАЦІОНАЛЬНОЇ ГВАРДІЇ УКРАЇНИ

Сектор безпеки і оборони це система органів державної влади, Збройних Сил України, інших утворених відповідно до законів України військових формувань, правоохоронних та розвідувальних органів, державних органів спеціального призначення з правоохоронними функціями, сил цивільного захисту, оборонно-промислового комплексу України, діяльність яких перебуває під демократичним цивільним контролем і відповідно до Конституції та законів України за функціональним призначенням спрямована на захист національних інтересів України від загроз, а також громадяни та громадські об'єднання, які добровільно беруть участь у забезпеченні національної безпеки України.

Сектор безпеки і оборони України складається з чотирьох взаємопов'язаних складових: сили безпеки; сили оборони; оборонно-промисловий комплекс; громадяни та громадські об'єднання, які добровільно беруть участь у забезпеченні національної безпеки.

Функції та повноваження складових сектору безпеки і оборони визначаються законодавством України.

Сили безпеки - правоохоронні та розвідувальні органи, державні органи спеціального призначення з правоохоронними функціями, сили цивільного захисту та інші органи, на які Конституцією та законами України покладено функції із забезпечення національної безпеки України;

Сили оборони - Збройні Сили України, а також інші утворені відповідно до законів України військові формування, правоохоронні та розвідувальні органи, органи спеціального призначення з правоохоронними функціями, на які Конституцією та законами України покладено функції із забезпечення оборони держави;

Оборонно-промисловий комплекс України - сукупність органів державного управління, підприємств, установ і організацій промисловості та науки, що розробляють, виробляють, модернізують і утилізують продукцію військового призначення, надають послуги в інтересах оборони для оснащення та матеріального забезпечення сил безпеки і сил оборони, а також здійснюють постачання товарів військового призначення та подвійного використання, надання послуг військового призначення під час виконання заходів військово-технічного співробітництва України з іншими державами.

У мирний час Національна гвардія України входить до складу сил безпеки і виконує правоохоронні функції, а також розвиває спроможності, необхідні для виконання завдань у складі сил оборони.

Із введенням воєнного стану Національна гвардія України приводиться в готовність до виконання завдань за призначенням в умовах дії правового режиму воєнного стану, входить до сил оборони, виконує завдання та підпорядковується відповідно до положень Закону України "Про правовий режим воєнного стану" та Закону України "Про Національну гвардію України".

Фінансування складових сектору безпеки і оборони здійснюється за рахунок і в межах коштів, визначених у Законі України про Державний бюджет України на відповідний рік, а також з інших не заборонених законодавством джерел.

Обсяг видатків на фінансування сектору безпеки і оборони має становити не менше 5 відсотків запланованого обсягу внутрішнього валового продукту, з яких не менше 3 відсотків - на фінансування сил оборони.

Оцінка стану складових сектору безпеки і оборони, свідчить, що сучасний його стан не дає змоги забезпечити гарантоване реагування на актуальні загрози національній безпеці України. Як приклад, нерозв'язаними проблемами у секторі безпеки і оборони залишаються:

- довготривале фінансове та матеріальне забезпечення складових сектору безпеки і оборони за залишковим принципом, недосконалість процесу формування, координації та взаємодії складових сектору безпеки і оборони під час вирішення спільних завдань із забезпечення національної безпеки;
- незавершеність процесу побудови ефективної системи управління ресурсами у кризових ситуаціях, що загрожують національній безпеці;
- недосконала система планування та спільного застосування військ (сил) та засобів, їх підготовки та забезпечення;

Найбільш актуальними у середньостроковій перспективі залишатимуться такі загрози:

- кризові явища у національній економіці;
- неефективність антикризових заходів, що приводяться;
- виснаження фінансових ресурсів держави, які обмежують її можливості щодо фінансового забезпечення реалізації державної політики національної безпеки.

Подолати зазначені проблеми передбачається шляхом цілеспрямованого реформування та розвитку сектору безпеки і оборони із запровадженням уніфікованої системи планування та управління ресурсами на основі сучасних європейських та євроатлантичних підходів, що дасть змогу підвищити його інституційну та структурну збалансованість і створити ефективний комплексний та багатофункціональний державний інструментарій забезпечення національної безпеки.

Напрямок подальших досліджень є розроблення механізму оцінки ступеня впливу видатків за відомчою і програмною класифікаціями.

УДК 631.243.5

Потапов В.О., доктор технічних наук, професор, завідувач кафедри підготовки та перепідготовки фахівців холодильної та торговельної галузей Харківського державного університету харчування та торгівлі, академік Міжнародної академії холоду; **Білий Д.В.**, аспірант кафедри підготовки та перепідготовки фахівців холодильної та торговельної галузей Харківського державного університету харчування та торгівлі; **Фролов А.О.**, викладач кафедри технічного та тилового забезпечення факультету логістики Національної академії Національної гвардії України, майор.

ТЕХНОЛОГІЧНІ СИСТЕМИ АКТИВНОЇ ВЕНТИЛЯЦІЇ ДЛЯ ПРОМИСЛОВОГО ЗБЕРІГАННЯ ПЛОДОООВОЧЕВОЇ ПРОДУКЦІЇ

Останнім часом для тилового забезпечення української армії постійно впроваджуються новітні технології холодильної обробки та зберігання плодоовочевої продукції. Найскладніший етап після проведення сезонних заготівель – це зберігання на складі. Основним джерелом вітамінів, мікроелементів для військовослужбовців в несезонний час є свіжі овочі та фрукти.

На сьогоднішній день облаштування овочесховищ природною вентиляційною системою є далеко не найкращим способом для підтримання сприятливого мікроклімату при зберіганні сільськогосподарської продукції, і використовується виключно для невеликих сховищ. Тому створення найбільш оптимальних умов для зберігання фруктів, овочів і коренеплодів в овочесховищах, може бути організовано за допомогою примусової вентиляційної системи з інтегрованим холодом.

Зберігання плодів вимагає дотримання трьох основних правил: певного температурного режиму; необхідної вологості; достатнього рівня кисню в повітрі. Для створення і підтримки необхідних режимів в приміщеннях зберігання плодів, холодильників і комплексів влаштовують систему вентиляції овочесховищ, штучного охолодження, технологічного обігріву, штучного зволоження, осушення та регулювання газових середовищ овочесховища.

Охолодження овочесховища за допомогою звичайного холодильного обладнання не здатне впоратися з таким завданням. Плоди та овочі випаровують вологу, виділяють тепло і вуглекислий газ, що сприяє процесам гниття. У той же час, продумана система вентиляції овочесховища виконує якісне, своєчасне просушування, охолодження, зберігає продукцію в якісному стані до 8-12 місяців, максимально мінімізує втрати. Влаштування вентиляції з інтегрованим холодом в овочесховище зводить ризик поширення захворювань до нуля.

При зберіганні продукції розсіпом передбачається активне вентилявання, а при зберіганні в тарі – загально обмінна вентиляція. Система активного вентилявання повинна забезпечувати подачу в масу продукції зовнішнього або внутрішнього повітря або їх суміші

необхідної температури, можливість зміни інтенсивності вентилявання в окремих приміщеннях сховища або частинах насипу продукції за рахунок застосування регулюючих пристроїв. Система загальнообмінної вентиляції повинна забезпечити подачу в камеру сховища зовнішнього повітря, повну або часткову рециркуляцію внутрішнього повітря (при необхідності з штучним його охолодженням і зволоженням), а також перемішування повітря в обсязі сховища.

Ефективність примусової вентиляційної системи обумовлена тим, що у більшості установок примусової вентиляції є можливість подачі в овочесховище повітря із суворо визначеними, заданими параметрами: вологість, температура, швидкість руху потоку тощо. Таким чином, системи вентиляції з інтегрованим холодом стають актуальними, забезпечуючи технологічні потреби української армії в період зберігання в сховищах, підвищуючихарчову цінність і збільшуючи терміни зберігання плодоовочевої продукції.

УДК 35.073.53

Романчик Т.В., кандидат економічних наук, доцент, доцент кафедри економіки та маркетингу Національного технічного університету «Харківський політехнічний інститут»; **Товма О.А.**, кандидат економічних наук, доцент кафедри менеджменту та військового господарства факультету логістики Національної академії Національної гвардії України.

ДЕРЖАВНІ ЗАКУПІВЛІ: СУЧАСНІ ПРОБЛЕМИ ТА ШЛЯХИ ЇХ ПОДОЛАННЯ

Сьогодні в Україні особливого занепокою викликає проблема корупційних проявів у всіх сферах діяльності. У щорічному рейтингу сприйняття корупції за порівнянням 180 країн-учасниць за підсумками 2018 р. Україна посіла 122 місце. Не можна стверджувати, що це є проблемою тільки нашої країни. Проблеми корупції набувають актуальності в усьому світі. Хабарництво визнано розповсюдженою практикою у Європі і Центральній Азії. Там з цим стикався кожен шостий житель регіону. Найвищі показники в ЄС у Румунії (29 відсотків) та Литви (24 відсотки).

Не є виключенням США. Згідно американської статистики за останні 20 років шахрайство співробітників стало основною причиною вимушеного закриття близько 100 американських банків. При цьому слід підкреслити, що з року в рік показники лише погіршуються. Вартість злочинів, скоєних посадовими особами і працівниками американських компаній в 1980 р складала 50 млрд. дол. США, в 1990 - 250 млрд. дол. США, в 1998 - 400 млрд. дол. США, в 2002 - 600 млрд. дол. США.

Згідно думки експертів, понад дві третини з 180 країн світу є корумпованими. Головною проблемою України корупцію вважають 56 % її громадян.

Всі проблеми громадянського суспільства автоматично переходять у військове середовище. Стосовно військових формувань надзвичайно серйозною залишається проблема корупційних проявів під час здійснення державних закупівель. За інформацією Служби безпеки України, втрати від корупційних дій під час проведення процедур державних закупівель становлять 10-15 відсотків (35-52,5 млрд. гривень) видаткової частини державного бюджету щороку. Значна частина закупівель здійснюється поза межами державного контролю за неконкурентною процедурою (в одного постачальника). Від якості проведення тендерів часто залежить якість придбаного майна та надання послуг.

Втрати від корупційних проявів при проведенні процедур державних закупівель мають не тільки фінансовий характер. Умовно їх можна поділити на п'ять груп:

- фінансові;
- кількісні;
- якісні;
- політичні;
- репутаційні.

Перші три групи втрат взаємозалежні та мають схожу природу дії. Це втрати, пов'язані з укладанням угод на невигідних для держави умовах (закупка продукції за завищеними цінами; придбання продукції або послуг у обсязі, меншому за потрібний; укладення договорів із порушенням необхідних технічних умов; придбання продукції або послуг недостатнього рівня якості та ін.). Такі втрати простіше відслідкувати та врегулювати.

Більш складну природу мають втрати політичні та репутаційні. Крім суто економічних вони мають ще й серйозні соціальні наслідки. Політичні та репутаційні ризики проявляються в погіршенні інвестиційного клімату в країні, у втраті довіри з боку громадян до державних структур і держави в цілому, у послабленні економічної і фінансової систем країни.

Боротьба з корупцією в системі закупівель неможлива без комплексного підходу. Функціонування військових підрозділів здійснюється в тісному контакті з зовнішнім середовищем. Виключити цей контакт в їх діяльності неможливо. Це створює певний пул загроз та небезпек, які матимуть двоїсту природу формування:

- 1) ризикові чинники можуть формуватися у внутрішньому середовищі частин та підрозділів;
- 2) ринкова взаємодія здатна викликати дію чинників негативного характеру, що матимуть зовнішню природу.

Для розв'язання цієї складної проблеми міжнародною практикою опрацьовано чотири основних підходи, які на практиці підтвердили свою дієвість:

- психологічні методи,
- технічні методи,
- регламентація процесів,
- репресивні засоби.

На нашу думку, з точки зору умов формування загроз та небезпек перелічені методи можна вважати дієвими при боротьбі з проявами корупційних дій всередині частин та підрозділів.

Не меншу загрозу являють чинники зовнішньої взаємодії. Запорука зниження імовірності виникнення корупційних ризиків полягає в усвідомленні неможливості побудови повного захисту для функціонування військових підрозділів від негативного зовнішнього впливу. Тому підрозділи НГУ змушені адаптуватися до складних умов зовнішнього середовища і вести пошук шляхів зниження загроз корупційних ризиків ринкового походження.

У цьому контексті важливим є:

- балансування економічних інтересів частин та підрозділів та інтересів контактуючих з ними суб'єктів зовнішнього середовища;

- створення чітких механізмів господарсько-правової регламентації здійснення всіх закупівель у повній відповідності із формалізованими правилами і процедурами;
- створення чітких механізмів контролю за точним дотриманням правил.

Отже, отримати відчутні результати показників зниження корупції можливо лише шляхом застосування комплексного підходу, тобто збалансованого використання усіх методів протидії на всіх етапах процесу державних закупівель.

УДК 629.076:623.426

Рікунов О.М., старший викладач кафедри технічного та тилового забезпечення факультету логістики Національної академії Національної гвардії України, майор.

ПРОБЛЕМНІ ПИТАННЯ АВТОТЕХНІЧНОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПІДРОЗДІЛІВ НГУ

Згідно із «Концепцією розвитку Національної гвардії на період до 2020 року» визначено ряд проблемних питань та шляхи їх вирішення, а саме:

Основними причинами виникнення проблеми є:

- недосконалість системи логістики, медичного забезпечення та реабілітації;
- необхідність відновлення військових запасів озброєння, військової техніки, боєприпасів, інших матеріально-технічних засобів;
- недосконалість нормативно-правової бази щодо окремих питань технічного забезпечення,

Для розв'язання проблеми необхідно здійснити наступні заходи:

- організацію логістичного забезпечення привести до зростаючих потреб Національної гвардії;
- створення необхідних непорушних військових запасів;
- оснащення військових частин і підрозділів Національної гвардії України (НГУ) новітніми та модернізованими зразками озброєння, військової та спеціальної техніки, спеціальними засобами та обладнанням;

На даний час одним із проблемних питань технічного забезпечення НГУ є:

- відсутність єдиної системи найменувань та призначення комплектів возимих запасів військово-технічного майна для ремонту автомобільної та бронетанкової техніки у НГУ;
- відсутність норм ешелонування, накопичення та утримання запасів військово-технічного майна для ремонту автомобільної та бронетанкової техніки у НГУ.

В роботі намічені шляхи вирішення проблемних питань:

- переукомплектування та подальше доукомплектування військових частин лише автомобільною та бронетанковою технікою однакових марок;
- приведення переліку номенклатури запасів військово-технічного майна та їх кількість, що входять у ремонтні комплекти, відповідно до наявних марок та типів автомобільної та бронетанкової техніки, якими укомплектовані частини НГУ.

УДК 355.41

Сахненко О.І., старший викладач кафедри менеджменту та військового господарства факультету логістики Національної академії Національної гвардії України.

РОЛЬ ЗАКУПІВЕЛЬНОЇ ЛОГІСТИКИ В СИСТЕМІ РЕСУРСНОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ НАЦІОНАЛЬНОЇ ГВАРДІЇ УКРАЇНИ

Однією із складових процесу логістики в системі ресурсного забезпечення є закупівельна логістика. Закупівельна логістика – це управління матеріальними потоками в процесі забезпечення військових формувань матеріальними ресурсами.

Запаси в тому чи іншому вигляді присутні по всій довжині логістичного ланцюга як у сфері виробництва, так і у сфері обігу продукції. Незважаючи на те, що утримання запасів пов'язане з певними витратами, військові частини, як і всі підприємства, змушені створювати їх. Основними мотивами створення матеріальних запасів є ймовірність порушення встановленого графіка постачань; можливість коливання попиту; сезонні коливання виробництва деяких видів товарів; знижки за покупку великої партії товарів; спекуляція; оптимізація витрат, пов'язаних з оформленням замовлення; можливість рівномірного здійснення операцій з виробництва і розподілу; можливість негайного обслуговування покупців; зведення до мінімуму простоїв у господарській діяльності через відсутність запасних частин; спрощення процесу управління діяльністю. Перелічені причини свідчать про необхідність створення запасів у логістичних системах.

Поняття запасу пронизує всі сфери матеріального виробництва, тому що матеріальний потік на шляху переміщення від первинного джерела сировини до кінцевого споживача може накопичуватися у вигляді запасу на будь-якій ділянці. При чому управління запасами на кожній з ділянок має свою специфіку. У теорії управління запасами виділяють такі їх види:

1. За місцем продукції в логістичному ланцюзі: запаси матеріальних ресурсів; запаси незавершеного виробництва; запаси готової продукції; запаси тари; запаси зворотних відходів.

2. За фазами процесу відтворення: запаси у постачанні; запаси у виробництві; запаси у дистрибуції.

3. Відносно комплексних логістичних активностей:

– складські запаси, запаси продукції, які знаходяться на складах різного типу і рівня певних ланок логістичної системи, як внутрішньофірмових, так і логістичних посередників;

– транспортні запаси (запаси в дорозі, транзитні запаси), запаси матеріальних ресурсів, незавершеного виробництва або готової продукції, які знаходяться в процесі транспортування від однієї ланки логістичної системи до іншої або в межах однієї ланки логістичної системи;

– запаси вантажопереробки, специфічний складський запас, який формується без логістичної операції зберігання (наприклад, перевантаження в одному транспортному вузлі з одного виду транспорту на інший, консолідація, сортування і т. ін.).

4. За функціональним призначенням (стосуються виробничих і товарних запасів):

– поточні (регулярні) запаси – це основна частина виробничих і товарних запасів, які призначені для забезпечення безперервності процесу виробництва і збуту між двома

черговими постачаннями, створюються за умов нерівномірного і регулярного постачання через невідповідність обсягів постачання і разового споживання;

– страхові (гарантійні) запаси – призначені для безперервного постачання споживача за непередбачених обставин: відхилення у періодичності й у величині партій постачань від запланованих, ціна інтенсивності споживання, затримки постачань у дорозі, збої у виробничо-технологічних циклах і т. ін.;

– підготовчі (буферні) запаси – це частина виробничого (товарного) запасу, призначена для підготовки матеріальних ресурсів і готової продукції до виробничого або особистого споживання, їх наявність зумовлена необхідністю виконання певних логістичних операцій з приймання, оформлення, завантаження-розвантаження, додаткової підготовки до споживання;

– сезонні запаси – це запаси матеріальних ресурсів і готової продукції, створювані і підтримувані за очевидних сезонних коливань попиту або характеру виробництва, транспортування;

– запаси просування готової продукції формуються і підтримуються в дистрибутивних каналах для швидкої реакції на здійснювану фірмою маркетингову політику просування товару на ринок, зазвичай супроводжувану широкомасштабною рекламою в засобах масової інформації, покликані задовольняти можливе різке збільшення попиту на готову продукцію фірми;

– спекулятивні запаси зазвичай створюються фірмами для матеріальних ресурсів з метою захисту від можливого підвищення цін на них або введення протекційних квот і тарифів;

– застарілі (неліквідні) запаси утворюються внаслідок розбіжності логістичних циклів у виробництві і дистрибуції з життєвим циклом товарів, а також через погіршення якості товарів під час зберігання.

5. Відносно ланки логістичного ланцюга або логістичних посередників: запаси у постачальників; запаси у споживачів; запаси у торгових посередників; запаси у посередників у фізичному розподілі.

6. За концентрацією вартості: Група А – висока концентрація вартості; Група В – середня концентрація вартості; Група С – низька концентрація вартості.

Класифікація запасів підприємства за вищевказаними ознаками досить умовна і призначена в основному для їх контролю та поповнення.

Важливим аспектом діяльності логістичної системи є підтримка розмірів матеріальних запасів на такому рівні, щоб забезпечити безперебійне постачання всіх підрозділів НГУ необхідними матеріальними ресурсами за умови дотримання вимог економічності всього процесу переміщення матеріального потоку. Рішення цього завдання досягається системою управління запасами.

У логістиці застосовуються такі технологічні системи управління запасами: система управління запасами з фіксованим розміром замовлення; система управління запасами з фіксованою періодичністю замовлення; система зі встановленою періодичністю поповнення запасів до встановленого рівня; система «Мінімум-максимум»; система оперативного управління.

Параметрами системи управління запасами є: точка замовлення – мінімальний (контрольний) рівень запасів продукції, за умови досягнення якого необхідне їх поповнення;

нормативний рівень запасів – розрахункова величина запасів, яка досягається під час чергової закупівлі; обсяг окремої закупівлі; частота здійснення закупівель – тривалість інтервалу між двома можливими закупівлями продукції, тобто періодичність поповнення запасів продукції; поповнювана кількість продукції, за якої досягається мінімум витрат на зберігання запасу згідно із заданими витратами на поповнення і заданими альтернативними витратами інвестованого капіталу.

Отже, загальна мета закупівельної логістики полягає в наступному: військові формування повинні отримувати необхідні щодо кількості та якості матеріальні ресурси у визначений час, в потрібному місці, від надійного постачальника, який своєчасно відповідає за своїми зобов'язаннями, з належним рівнем сервісу та за вигідною ціною.

Створити ідеальну для всіх військових формувань логістичну систему неможливо. Для кожного вона буде унікальною, оскільки її метою є досягнення конкретних стратегічних завдань службово-бойової діяльності сил охорони правопорядку.

УДК 338.012: 339.188.4

Сахно І.В., кандидат економічних наук, доцент, доцент кафедри менеджменту та військового господарства факультету логістики Національної академії Національної гвардії України.

МОДЕЛЮВАННЯ ТА УПРАВЛІННЯ ЛОГІСТИЧНИМИ БІЗНЕС-ПРОЦЕСАМИ

Сьогодні логістика стала одним із найбільш уживаних і багатограних понять. Постачання, матеріально-технічне забезпечення, менеджмент матеріалів, дистрибуційна логістика, маркетингова логістика, виробнича логістика, логістика підприємництва вживаються як поняття, які стоять поруч. Тому повинні бути певним чином розроблені відповідні один одному співвідношення понять потоків, процесів, моделей логістичних процесів управління потоками.

У найзагальнішому розумінні потік – це маса, що рухається, сукупність об'єктів, сприймана як єдине ціле. Більшістю авторів потік розуміється як сукупність однорідних об'єктів, сприйманих як єдине ціле. З позицій логістики основна увага зосереджена на ключових видах потоків: матеріальних, супутніх їм інформаційних й фінансових, деякі вчені також виділяють потоки трудових ресурсів, енергетичні потоки та інші. Названі потоки можна об'єднати єдиною категорією логістичних потоків, процеси реалізації яких є логістичними процесами. Інакше кажучи, трансформація логістичних потоків відбувається в головних процесах переміщення майна (транспортування, складування, маніпулювання, сортування тощо), допоміжних процесах переміщення майна (пакування та позначення), а також у процесах передання та опрацювання замовлення.

Одне з основних місць в управлінні логістичними бізнес-процесами займає моделювання, за допомогою якого можна вирішити низку завдань, зокрема: визначення меж відповідальності співробітників та підрозділів підприємства; розробка та впровадження єдиної автоматизованої системи управління підприємством, а також взаємна інтеграція функціонування кількох інформаційних систем підприємств у разі неможливості впровадження єдиної системи; розробка та автоматизація логістичних бізнес-процесів підприємства, які пов'язані з контрагентами (клієнтами, постачальниками тощо).

Основними підходами до побудови моделей логістичних бізнес-процесів підприємства є функціональний (структурний) та об'єктно-орієнтований. При функціональному підході основним елементом моделі є функція (дія чи операція), яка виконується над продукцією (товаром чи послугою) під час її просування в бізнес-процесі, а система логістичних бізнес-процесів підприємства представляється у вигляді ієрархії взаємопов'язаних функцій. В об'єктно-орієнтованому підході основними елементами моделі є об'єкти, які відповідають існуючим об'єктам реального (віртуального) економічного середовища. До таких об'єктів можна віднести клієнтів, замовлення, послуги, матеріали, документи, обладнання тощо.

Серед типів моделей логістичних бізнес-процесів підприємства розрізняють графічні (які є найбільш поширеними), імітаційні та виконуючі. До класичних засобів моделювання та управління логістичними бізнес-процесами підприємства можна віднести блок-схеми, орієнтовні графи, мережі Петрі, методологію структурного аналізу та проектування (structured analysis and design technique – SADT), методологію функціонального моделювання (integration definition for function modelling – IDEF0), методологію моделювання потоків даних (data flow diagrams – DFD). Деякі з цих засобів моделювання були запропоновані в той час, коли комп'ютерна техніка ще недостатньо використовувалась в економіці, а тому відповідні моделі могли бути побудовані на звичайному аркуші паперу за допомогою олівця та лінійки. Дані засоби моделювання не були розроблені виключно для моделювання бізнес-процесів, зокрема, логістичних, а розроблялися для моделювання різних складних процесів в інших сферах діяльності людини.

Для визначення, візуалізації, проектування та документування систем бізнес-процесів широко використовується уніфікована мова моделювання UML (unified modeling language). UML є мовою широкого профілю, це відкритий стандарт, що використовує графічні позначення для створення абстрактної моделі системи, яка називається UML-моделлю. Різні типи (структурні, поведінки і взаємодії) та види діаграм, які підтримуються UML, багатий набір можливостей представлення певних аспектів системи робить UML універсальним засобом опису як програмних систем, так і моделювання бізнес-процесів.

Для реалізації моделей в управлінні логістичними процесами великих організацій застосовують корпоративні інформаційні системи.

В умовах впровадження корпоративних інформаційних систем перед організацією ставиться завдання регламентації основних бізнес-процесів, що реалізують управління рухом товарно-речових та інших потоків. Приватним вирішенням цієї комплексної задачі є побудова інформаційних моделей логістичних функцій, процедур і операцій. Вибір об'єкта моделювання можливий виходячи зі складових наскрізного логістичного бізнес-процесу

Для моделювання виробляють декомпозицію складових бізнес-процесу. Подальша декомпозиція складових процесу дозволяє отримати безліч процедур, які можуть бути об'єктом інформаційного моделювання. Можливий самостійний вибір процесу (функції, процедури) за бажанням розробника.

Таким чином, управління логістичними бізнес-процесами – це інтегроване управління бізнес-процесами з просування матеріального потоку (товарів) і обслуговуючих його інших логістичних потоків від джерела їх виникнення до кінцевого споживача з метою досягнення цілі функціонування логістичної системи. При побудові системи логістичних бізнес-процесів підприємства необхідно враховувати сучасні засоби комп'ютерного моделювання.

УДК 614.84

Соболь О.М., доктор технічних наук, старший науковий співробітник, професор кафедри управління та організації діяльності у сфері цивільного захисту Національного університету цивільного захисту України; **Ключко К.В.**, здобувач магістратури Національного університету цивільного захисту України; **Морозов С.В.**, здобувач магістратури Національного університету цивільного захисту України.

АНАЛІЗ ВИМОГ ДО РОЗМІЩЕННЯ ПОЖЕЖНО-РЯТУВАЛЬНИХ ПІДРОЗДІЛІВ

Основними нормативно-правовими документами, що регламентують розміщення пожежно-рятувальних підрозділів, є:

1. Постанова Кабінету Міністрів України від 27 листопада 2013 р. №874 «Про затвердження критеріїв утворення державних пожежно-рятувальних підрозділів (частин) Оперативно-рятувальної служби цивільного захисту в адміністративно-територіальних одиницях та переліку суб'єктів господарювання, де утворюються такі підрозділи (частини)».

2. ДБН Б.2.2-12:2018 «Планування і забудова територій».

Так, критеріями, за якими утворюються державні пожежно-рятувальні підрозділи (частини) Оперативно-рятувальної служби цивільного захисту в адміністративно-територіальних одиницях, є:

- кількість жителів населеного пункту;
- радіус обслуговування одним державним пожежно-рятувальним підрозділом (частиною);
- нормативи прибуття державних пожежно-рятувальних підрозділів (частин) до місця виклику.

Що стосується першого критерію, то він впливає на мінімальну кількість основних пожежних автомобілів (ДБН Б.2.2-12:2018), якими комплектуються пожежно-рятувальні підрозділи відповідного населеного пункту (табл. 1).

Таблиця 1 – Мінімальна кількість основних пожежних автомобілів

При кількості жителів міста або іншого поселення	Кількість основних пожежних автомобілів (автоцистерн або автонасосів)
До 1 тис. осіб	1
Більше 1 до 7 тис. осіб	2
Більше 8 до 20 тис. осіб	1 на 4 тис. осіб
Більше 21 до 50 тис. осіб	1 на 5 тис. осіб
Більше 51 до 100 тис. осіб	1 на 6,5 тис. осіб
Більше 101 до 200 тис. осіб	1 на 7,0 тис. осіб
Більше 201 до 500 тис. осіб	1 на 8,0 тис. осіб
Більше 501 до 1000 тис. осіб	1 на 10,0 тис. осіб
Більше 1000 до 2000 тис. осіб	1 на 15,0 тис. осіб
Понад 2001 тис. осіб	1 на 20,0 тис. осіб

Що стосується другого критерію, то по дорогах загального користування радіус обслуговування не повинен перевищувати 3 кілометри. Якщо в зоні виїзду підрозділу (частини) розміщуються промислові підприємства, радіус обслуговування залежно від категорії виробництва становить до 2 або 4 кілометрів.

Відповідно до третього критерію, нормативи прибуття пожежно-рятувальних підрозділів до місця виклику не повинні перевищувати: на території міст – 10 хвилин; у населених пунктах за межами міста – 20 хвилин. З урахуванням метеорологічних умов, сезонних особливостей та стану доріг нормативи прибуття можуть бути перевищені, але не більше ніж на 5 хвилин.

Слід зауважити, що завдання відповідного радіусу виїзду пожежно-рятувального підрозділу не означає, що район виїзду має вигляд кола. У вищенаведених нормативних документах зазначено, що вказані відстані вимірюються по дорогах загального користування, при цьому необхідно врахувати нормативний час прибуття пожежно-рятувальних підрозділів. Це призводить до того, що район виїзду підрозділу у загальному вигляді буде представляти собою неопуклий багатокутник.

Таким чином, задача визначення необхідної кількості та місць розташування пожежно-рятувальних підрозділів для захисту певної території (населених пунктів) являє собою задачу оптимізації, а саме, задачу оптимального покриття заданої області районами виїзду пожежно-рятувальних підрозділів (визначення мінімально необхідної кількості підрозділів), причому форма та розміри районів мають визначатися в процесі розв'язання задачі.

Також при визначенні оптимальної кількості пожежно-рятувальних підрозділів мають бути враховані інтегральні пожежні ризики, що характеризують наслідки пожеж та інших небезпечних подій (наприклад, ризик для людини загинути внаслідок пожежі в одиницю часу).

УДК 001.892

Товма Л.Ф., доктор філософії технічного напрямку, доцент, доцент кафедри технічного та тилового забезпечення факультету логістики Національної академії Національної гвардії України; **Касьянов І.В.**, начальник продовольчої служби тилу військової частини 3011, майор.

АКТУАЛЬНІ НАПРЯМИ УДОСКОНАЛЕННЯ ТЕХНІЧНОЇ БАЗИ ПРОДОВОЛЬЧОЇ СЛУЖБИ ВІЙСЬКОВОЇ ЧАСТИНИ

Розвиток ринкових відносин по-новому ставить проблему ефективності ведення військового господарства, висувуючи на передній план ефективність управління, планування, забезпечення, звітності та ін. Вирішення цих питань військовими частинами залежить від кваліфікації кадрів, їх здатності до креативного мислення, можливості сприйняття нової інформації та налаштування на її вивчення і впровадження в практичну повсякденну діяльність. Сучасна система господарювання потребує змін форм і методів управління. Ефективність функціонування кожного підрозділу НГУ ґрунтується на застосуванні нових підходів до планування та управління рухом товарних потоків від виробника готової продукції до військової частини.

У зв'язку з реформуванням в Україні системи державного керування економічними і господарськими сферами діяльності, функціонування ринкових відносин, визначилися проблеми і нові підходи до вирішення задач економічного, військового, наукового характеру та їх нормативно-правового регулювання на підставі діючого законодавства.

В умовах реформування основна увага приділяється розробленню і впровадженню нових зразків озброєння та військової техніки (ОВТ), продовольчих пайків, нових зразків техніки продовольчої та речової служб, але самотійно НГУ не може провести повний

комплекс деяких дослідницьких організаційно-технологічних заходів через відсутність, перш за все, потужної системи науково-дослідницької бази (науково-дослідницькі інститути), відпрацьованого механізму та нормативно-правової бази діяльності науково-технічного потенціалу.

Реформування системи життєдіяльності Національної гвардії передбачає створення структурного підрозділу, укомплектованого науковцями економічного, технічного, юридичного, психологічного напрямів. Проведення роботи з питань розробки та впровадження на забезпечення НГУ нових зразків засобів приготування їжі, випікання хлібу та підвозу води є проблемним питанням. Ситуація ускладнюється ще й тим, що практично 90% технічних засобів продовольчої служби, які сьогодні знаходяться на озброєнні, є застарілими.

З метою удосконалення функціональних можливостей технічних засобів продовольчої служби необхідно: провести оптимізацію номенклатури технічних засобів продовольчої служби, стандартизацію їх складових, взаємозамінність техніки; розглянути можливості впровадження інноваційних науково-технічних досягнень; підвищувати експлуатаційні якості технічних засобів шляхом модернізації їх комплектуючих; удосконалити експлуатаційні можливості та ремонтоздатність технічних засобів; забезпечити виконання встановлених номерних технічних обслуговувань, переконсервацію техніки, яка знаходиться на тривалому зберіганні у військах та на складах і базах.

Основними напрямками удосконалення технічних засобів продовольчої служби є: заміна бази монтажу для підвищення мобільності технічних засобів, уніфікація базових шасі, розробка модульних систем з функціональними можливостями взаємозаміни; розробка засобів механізації вантажно-розвантажувальних робіт в польових умовах; розробка уніфікованих паливних пристроїв, спроможних працювати на різних видах палива; створення бази даних конструкторської документації на основі втілення систем автоматизованого проектування та обліку, яка буде дозволяти здійснювати контроль якості продукції на всіх етапах життєвого циклу виробів і своєчасно приймати міри для швидкого усунення виявлених конструкційних та експлуатаційних недоліків; розробка інноваційних харчових технологій для отримання продуктів із заданими властивостями з метою їх використання в спеціальних видах пайків і раціонів харчування. Удосконалення технічної бази продовольчої служби повинне носити системний характер.

Таким чином, найважливішими завданнями командирів, начальників і всього особового складу є: постійний розвиток військового господарства, впровадження передового досвіду та наукової організації праці при його веденні з урахуванням прогресивних інноваційних методів управління та виробництва.

УДК 311.11

Товма О.А., кандидат економічних наук, доцент кафедри менеджменту та військового господарства факультету логістики Національної академії Національної гвардії України.

ОБЛІК ВІЙСЬКОВОГО МАЙНА ПРИ ЗДІЙСНЕННІ ТИЛОВОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ОПЕРАЦІЇ ОБ'ЄДНАНИХ СИЛ

Облік військового майна є інструментом управління діяльністю військової частини, об'єднуючи практично всі функції управління – облік, планування, контроль, аналіз, прийняття рішень.

Облік дає змогу отримати оперативну інформацію про рух військового майна, обґрунтувати поточні і перспективні управлінські рішення, які приймаються в процесі господарської діяльності.

Підрозділи Національної гвардії України мають свої особливості функціонування, виходячи із завдань, які вони виконують, що впливає на порядок організації і ведення бухгалтерського обліку. Але основні його положення є обов'язковими для військових частин, які ведуть облік закріпленого за ними майна у обліково-номерних, кількісних, якісних та вартісних показниках і рахуються по відповідних службах – речовій, продовольчій, квартирно-експлуатаційній, пально-мастильних матеріалів.

Військове майно постачається у військові частини відповідно до норм забезпечення, штатів і табелів. Воно зберігається та експлуатується з дотриманням вимог, рекомендованих документацією заводів-виробників, нормативно-правовими актами і керівними документами, серед яких:

- Наказ МВС України "Про затвердження норм забезпечення столово-кухонним посудом, обладнанням, інвентарем та мийними засобами Національної гвардії України на мирний час" від 23.02.2018 р. №139;
- Наказ ДКУ "Про затвердження Інструкції з обліку основних засобів та інших необоротних активів бюджетних установ" від 17.07.2000 р. № 64;
- Наказ ДКУ "Про затвердження Інструкції з обліку запасів бюджетних установ" від 08.12.2000 р. № 125;
- Наказ ДКУ "Про затвердження типових форм обліку та списання запасів бюджетних установ та інструкцію про їх складання" від 18.12.2000 р. № 130;
- Наказ МВС України «Про затвердження Порядку списання військового майна в Національній гвардії України» від 17.01.2017 р. № 25;
- Наказ МВС України" Про затвердження Положення про продовольче забезпечення Національної гвардії України в мирний час" від 14.09.2015 р. № 1118.

В цих керівних документах визначені порядок забезпечення частин НГУ технікою, продовольством, майном, затверджені типові форми обліку та списання запасів бюджетних установ та інструкцію про їх складання, затверджено порядок списання військового майна в Національній гвардії України та ін.

Всі матеріальні цінності, що поступають у військову частину, обліковуються та використовуються чи експлуатуються за призначенням. По закінченню терміну експлуатації майно списується або подовжується його використання, якщо воно має задовільний стан.

Порядок списання майна проводиться за актами якісного стану, за актами списання та інспекторськими посвідченнями.

Але з урахуванням досвіду операції об'єднаних сил (ООС) було виявлено низку недоліків у веденні обліку та списанні військового майна. Проблемні питання розглянемо на прикладі продовольчої служби.

Облік матеріальних цінностей на продовольчому складі в зоні ООС ведеться в «Зошиті обліку продовольства, фуражу, тари» форма №6 п. Розкладка продуктів виписується у пункті постійної дислокації і разом із меню-вимогами на тиждень передається підрозділам в зону операції об'єднаних сил. Продукти завозяться один раз, хліб – 3 рази на тиждень. Продовольство, тара та інші матеріальні цінності видаються за накладними-вимогами на блок-пости, взводні опорні пункти, ротні опорні пункти, що сформовані із числа мобілізованих, які не навчені вести облікові операції.

Крім того, не чітко відпрацьована і сама нормативно-правова база з питань ведення обліку в указаних підрозділах.

Унеможливило здійснити контроль реального руху продовольства, техніки та майна зв'язка з діловодом продовольчої служби по мобільному зв'язку. Не врегульоване питання організації обліку майна, переданого до підрозділів НГУ як волонтерська чи спонсорська допомога.

Своєчасне списання знищеного чи втраченого в ході ведення бойових дій майна теж потребує уточнення відповідності діючій нормативно-правовій базі. Отже, проблемні питання обліку та списання військового майна унеможливають здійснення належного державного контролю наявністю, якісним станом і ефективністю його використання.

З метою удосконалення обліку та своєчасного списання військового майна, знищеного або втраченого в зоні ООС необхідно:

- відпрацювати нормативно-правову базу щодо електронного обліку військового майна;
- систематизувати порядок ведення обліку та списання майна, що надійшло до підрозділів НГУ як волонтерська, благодійна допомога;
- відпрацювати алгоритм і терміни погодження документів при списанні втраченого чи знищеного військового майна посадовими особами НГУ.

УДК 614.623

Третяков О.В., доктор технічних наук, доцент, професор кафедри охорони праці та безпеки життєдіяльності Харківського національного університету імені В.Н. Каразіна;
Доронін С.В., кандидат технічних наук, доцент кафедри охорони праці та безпеки життєдіяльності Харківського національного університету імені В.Н. Каразіна.

ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПОЖЕЖНОЇ БЕЗПЕКИ АВТОМОБІЛЬНИХ КОМПЛЕКСІВ

За даними УкрНДІЦЗ за 2018 рік на засобах автомобільного транспорту виникло 4346 пожеж. Автомобільні комплекси, пов'язані зі зберіганням, експлуатацією та ремонтом автотранспортних засобів є потенціально небезпечними підприємствами, тому що на них зберігається певна кількість горючих паливно-мастильних матеріалів. Окрім того, невеликі ремонти потребують використання таких операцій, як знежирення поверхонь елементів автомобіля, нанесення шпаклівок та фарб забезпечує умови для створення пожежовибухової ситуації. Виходячи з вищесказаного, актуальність обраної теми не має сумніву.

В роботі викладені дані про наявність горючих речовин, що зберігаються та знаходяться в обертанні, перелік робіт, які потребують додаткового збільшення уваги з боку керівників робіт з питань забезпечення пожежної безпеки на місцях проведення операцій з використанням небезпечних технологій. Окрім того наведені недоліки, пов'язані з відносно низьким рівнем організаційно-технічних заходів. Розглянуті шляхи розповсюдження полум'я, які можуть привести до розповсюдження пожежі по території автотранспортного підприємства.

На базі розглянутих даних розроблені заходи, що дозволять забезпечити зниження рівня пожежовибухонебезпечності об'єкта. До низки цих заходів відносяться: ряд організаційно-технічних заходів та заходів режимного характеру.

УДК 66.075.8

Цихановська І.В., кандидат хімічних наук, доцент, доцент кафедри харчових та хімічних технологій Української інженерно-педагогічної академії; **Євлаш В.В.**, доктор технічних наук, професор, завідувача кафедри хімії, мікробіології та гігієни харчування Харківського університету харчування та торгівлі; **Александров О.В.**, кандидат хімічних наук, доцент кафедри Української інженерно-педагогічної академії, професор кафедри Харківського університету харчування та торгівлі; **Товма Л.Ф.**, доктор філософії технічного напрямку, доцент, доцент кафедри технічного та тилового забезпечення факультету логістики Національної академії Національної гвардії України.

УДОСКОНАЛЕННЯ ТЕХНОЛОГІЇ КОТЛЕТ “СИТНИХ” З ДОДАВАННЯМ ХАРЧОВОЇ ДОБАВКИ “МАГНЕТОФУД”

Дефіцит вітчизняної м'ясної сировини, висока частка низькоякісного імпортного м'яса з вадами PSE і DFD, вартість основної сировини змушують виробників шукати нові технологічні рішення для удосконалення існуючих м'ясопереробних технологій, які б дозволили раціонально і ефективно використовувати м'ясну сировину із зазначеними вадами. Підвищувати споживчі властивості готової продукції.

Саме тому новим і доволі перспективним напрямом розвитку технологій м'ясних посічених напівфабрикатів є пошук і наукове обґрунтування нових видів харчових добавок, які були б здатні нівелювати функціонально-технологічні недоліки м'ясної сировини та підвищувати вихід, споживчі властивості та термін зберігання готової продукції.

Для створення нових функціонально-технологічних властивостей котлетного фаршу та виготовлених з нього котлет «Ситних» запропоновано харчова добавка «Магнетофуд» [ТУ У 10.8-2023017824-001:2018] – високодисперсний порошок (розмір частинок 70–80 нм) з великою питомою поверхнею і високою активністю. До складу цієї добавки входять оксиди дво- та трьохвалентного феруму. «Магнетофуду» притаманний ряд властивостей: біологічна сумісність з живими організмами, спорідненість до білків, бактеріостатична дія, висока термостабільність. У харчових системах «Магнетофуд» проявляє відновні, антиоксидантні, сорбційні, комплексоутворюючі, вологозв'язуючі, вологоутримуючі, жирутримуючі, жироемульгуючі властивості, а також може виступати як додаткове джерело легкозасвоюваного заліза. Весь цей комплекс характеристик дозволяє рекомендувати «Магнетофуд» в якості харчової добавки комплексної дії для створення нових функціонально-технологічних властивостей м'ясних посічених напівфабрикатів.

Дослідження впливу харчової добавки «Магнетофуд» на м'ясні посічені вироби проводили на модельних котлетному фарші. На першому етапі досліджень було визначено раціональні параметри котлетного фаршу, збагаченого харчовою добавкою «Магнетофуд» та досліджено динаміку змін вологозв'язуючої здатності (ВЗЗ) і ступеня окиснення (СО) ліпідної компоненти фаршу в процесі зберігання в охолодженому стані. У процесі виконання експериментальних робіт нами використано стандартні методи дослідження: відбір проб для фізико-хімічних досліджень проводили згідно ГОСТ 4288-76, ГОСТ 7269-79. ВЗЗ визначали методом пресування у модифікації Крайнюк Л.Н. і співавторів. СО ліпідної компоненти фаршу – шляхом визначення наступних фізико-хімічних показників: кислотного (КЧ), іодного (ІЧ) та пероксидного (ПЧ) чисел. В якості базової рецептури в дослідженнях обрано рецептуру № 660 котлет «Свійських» з яловичини та шпику. Для кращого розподілу і отримання однорідної структури котлетного фаршу добавку «Магнетофуд» вводили у сухому вигляді разом зі спеціями (меленим чорним перцем і сіллю) у кількості 0,10 %

(зразок 2); 0,15 % (зразок 3) та 0,20 % (зразок 4) до маси сировини. Контрольним зразком (зразок 1) був котлетний фарш без харчової добавки «Магнетофуд».

У таблиці 1 наведено результати впливу харчової добавки «Магнетофуд» на вологозв'язуючу здатність котлетного фаршу. Для достовірності і збіжності даних ВЗЗ визначити двома методами: пресування і центрифугування.

Таблиця 1 – Залежність ВЗЗ від концентрації харчової добавки «Магнетофуд» в котлетному фарші

Склад модельного фаршу	ВЗЗ,%, яка визначена за методом	
	Пресування	Центрифугування
Котлетний фарш (контроль) – зразок 1	67,3±0,9	67,2±0,9
Котлетний фарш з добавкою «Магнетофуд» (0,10 % мас.%) – зразок 2	71,6±0,9	71,4±0,9
Котлетний фарш з добавкою «Магнетофуд» (0,15 % мас.%) – зразок 3	75,8±0,9	75,6±0,9
Котлетний фарш з добавкою «Магнетофуд» (0,20 % мас.%) – зразок 4	75,9±0,9	75,7±0,9

Аналіз експериментальних даних (табл. 1) свідчить про підвищення вологозв'язуючої здатності котлетного фаршу з додаванням харчової добавки «Магнетофуд». Максимально високий рівень ВЗЗ досягається при концентрації «Магнетофуд» 0,15 та 0,20 %: при цьому ВЗЗ збільшується на 12,6 та 12,8 % в порівнянні зі значеннями контрольного зразка. Відзначені закономірності динаміки зросту ВЗЗ яловичого фаршу під впливом добавки «Магнетофуд» свідчать про зміну механізму гідратації в фаршеві системі. Наночастинки «Магнетофуд» мають більш низький вміст води в порівнянні з м'ясним фаршем, тому збільшення концентрації добавки «Магнетофуд» в м'ясному фарші на першому етапі знижує масову частку води в дослідних зразках, що пояснюється перерозподілом води в м'ясній фаршеві системі. На другому етапі масова частка води починає збільшуватися за рахунок здатності «Магнетофуд» до модифікаційних і гідратаційних процесів з іоногенними групами білків та диполями H₂O у фаршеві системі.

Для дослідження впливу антиоксидантної дії харчової добавки «Магнетофуд» визначалися зміни СО ліпідів фаршевих систем під впливом «Магнетофуд». Також встановлювалась оптимальна доза добавки «Магнетофуд» в котлетному фарші шляхом визначення КЧ, ПЧ та ІЧ. Досліджували вплив часу зберігання на окисні процеси в ліпідній складовій фаршів шляхом витримки дослідних зразків у закритій тарі за температури 5 °С протягом 24 годин, при цьому фізико – хімічні характеристики визначали відразу після приготування дослідних зразків, через 4 години, 10 годин, 16 годин і 24 години.

Експериментально встановлено, що значення КЧ відповідають стандарту, але в пробах з «Магнетофуд» – КЧ менше та протягом 16 годин не змінюється, а збільшується тільки через 24 години (на 1 %), в той час як в пробах без «Магнетофуд» – збільшується постійно (через 24 години на 4%). Величина ПЧ поступово збільшується в усіх пробах, при чому значення ПЧ фаршів з добавкою «Магнетофуд» менше на 0,09 – 0,12 ммоль^{1/2}О/кг в порівнянні із контрольною пробою без «Магнетофуд». В процесі зберігання ІЧ зазвичай зменшується. При чому, у пробах з добавкою «Магнетофуд» (у середньому на 1 %) та і з плином часу воно зменшується повільніше. Експериментальні дані визначення КЧ, ІЧ, ПЧ свідчать про антиоксидантні властивості харчової добавки «Магнетофуд», а значить і можливості застосування «Магнетофуд» в якості антиоксидантної добавки до м'ясних посічених напівфабрикатів.

На діаграмі (рис. 1) відображено вплив кількості харчової добавки «Магнетофуд» на величину активної кислотності у дослідних зразках котлетних фаршів протягом трьох діб зберігання.

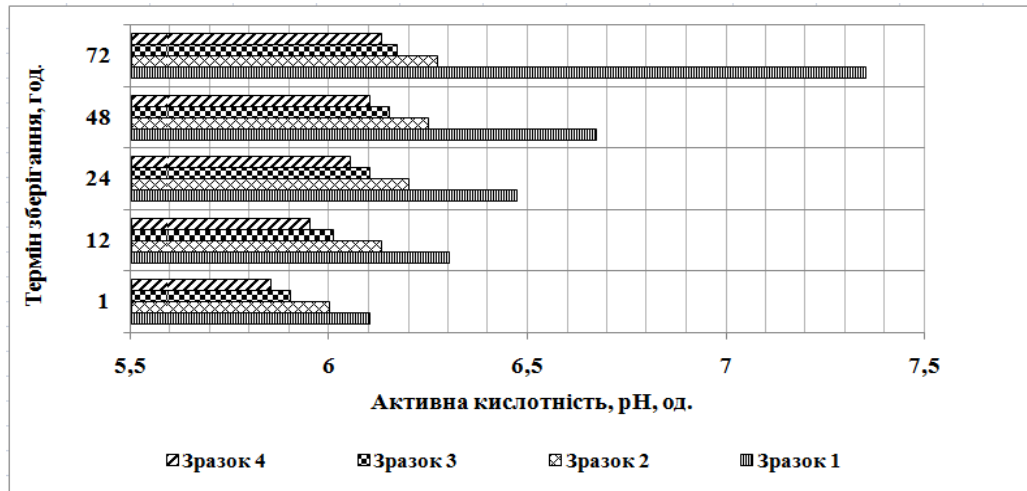

Рисунок 1 – Активна кислотність у дослідних зразках котлетних фаршів у процесі зберігання

Результати досліджень показали, що всі дослідні зразки котлетних фаршів протягом 1 год після виготовлення мали значення рН, які відповідають показнику нормального свіжого м'яса. Відмінність зразків із різною кількістю добавки «Магнетофуд» у порівнянні з контрольним зразком у межах 0,10...0,15 од. рН, що можна визначити, як несуттєву різницю. Аналізуючи зміни активної кислотності дослідних зразків котлетних фаршів під час зберігання порівняно із рН свіжовиготовлених зразків, відмічено наступне: за 12 год зберігання зміни рН коливалися в межах (1,71– 2,20) % для зразків з добавкою «Магнетофуд», у контролі – на 3,28 %; за 1 добу зберігання показник рН контрольного зразка змінився на 6,07 % до початкового значення та перевищив значення для свіжого, що характеризує його як м'ясо сумнівної свіжості; у зразків із «Магнетофуд» рН знаходилася в нормі: різниця з початковим значенням становила (3,3–3,42) %; аналогічна тенденція зберігалася після другої та третьої доби зберігання – дослідні зразки котлетних фаршів з харчовою добавкою «Магнетофуд» мали значення рН у межах норми для свіжого м'яса (зміни за дві доби – 4,17 – 4,27 %, за три – 4,50 – 4,79 %), а у контрольному зразку (9,34 % та 20,5 % відповідно), тобто в контролі в 2, 2 рази та в 4, 4 рази більше. Отже, за результатами аналізу показників рН зразків котлетних фаршів відмічено, що під час додавання в котлетні фарші харчової добавки «Магнетофуд» у кількості 0,10% та 0,15 % до м'ясної сировини у вигляді порошку інтенсивність змін уповільнюється у 2 – 4 рази порівняно з контролем. Це дозволяє зробити висновок про виражену стабілізаційну дію харчової добавки «Магнетофуд» на м'ясні системи. Крім того, оптимальною масовою часткою добавки «Магнетофуд» є 0,15%. Подальше збільшення частки «Магнетофуд» у котлетному фарші істотно не впливає на зміну його кислотності.

Визначенню органолептичних показників дослідних зразків котлет з використанням харчової добавки «Магнетофуд» передувала розробка шкали сенсорної оцінки, відповідно до якої проведено органолептичний аналіз нового продукту – котлети «Ситні». Статистичнооброблені результати подано графічно на рис. 2 у вигляді діаграми органолептичних показників за 5-ти бальною шкалою: зовнішнього вигляду, вигляді на

розрізі, консистенції, запаху і смаку; урахувавши коефіцієнти вагомості окремих дескрипторів та показника в цілому.

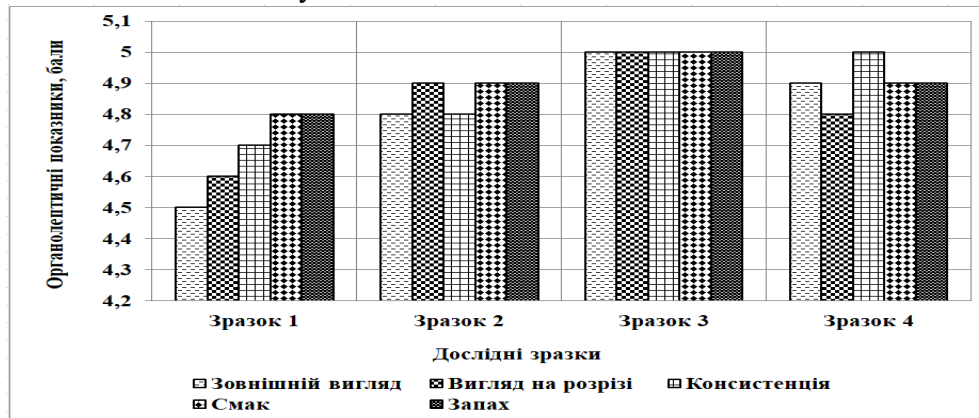

Рисунок 2 – Органолептичні показники дослідних зразків котлет «Ситних» з додаванням харчової добавки «Магнетофуд»

Аналіз даних рис. 2 показує, що котлети «Ситні» з додаванням харчової добавки «Магнетофуд» відповідають вимогам інноваційного задуму нового продукту. За зовнішнім виглядом котлети «Ситні» мають округло-приплюснуту форму (зразок 3 – оцінка 5 балів), не злипли і нездеформовану, товщиною 10 – 17 мм (зразок 1 – оцінка 4,5 балів), цілісну структуру без пор і раковин, з відсутніми на поверхні краплями жиру і вологи (зразок 4 – оцінка 4,9 балів). На розрізі котлети «Ситні» відзначається однорідністю (зразок 3 – оцінка 5,0 балів), рівномірністю розподілу практично однакових за розміром шматочків м'ясної сировини (зразок 4 – оцінка 4,9), рівномірністю перемішування (зразок 2 – оцінка 4,8), не однорідністю (зразок 1 – оцінка 4,7). За консистенцією котлети «Ситні» характеризуються пружністю (зразок 4 – оцінка 5,0 балів), щільністю та однорідністю (зразок 2 – оцінка 4,9 балів), не крихкістю (зразок 1 – оцінка 4,7 балів), соковитістю (зразок 3 – 5,0 балів). Колір на розрізі, запах і смак котлет «Ситних» оцінено як натуральні, властиві доброякісній сировині, (зразок 3 – оцінки: 5,0; 5,0 і 5,0 балів відповідно); запах – чистий без стороннього запаху (зразки 2, 4 – оцінка 4,9 балів), з приємним ароматом спецій (зразок 1 – оцінка 4,8 балів). Смак – приємний зі смаком спецій (зразок 1 – оцінка 4,8 балів), без стороннього присмаку (зразки 2, 4 – оцінка 4,9 балів). Збалансованість запаху і смаку у зразку 3 – оцінки 5,0 і 5,0 балів відповідно, відповідає характеристикам котлет. Урахувавши коефіцієнти вагомості окремих дескрипторів і органолептичних показників, сумарна оцінка нового продукту – котлет «Ситних» склала 4,93 бали. Причому раціональною масовою часткою харчової добавки «Магнетофуд» є 0,15% до маси м'ясної сировини.

Отримані в роботі позитивні результати досліджень впливу харчової добавки «Магнетофуд» на стабілізацію, технологічні властивості м'ясних фаршів та органолептичні показники виготовлених з них січених виробів – котлет «Ситних» свідчать про ефективну дію добавки «Магнетофуд» на технологічні характеристики м'ясних фаршевих систем і споживчі властивості готових січених виробів.

УДК 351.861:514.18

Чередниченко О.Ю., доктор філософії в галузі економіки, доцент, докторант кафедри «Економіка та управління виробничим і комерційним бізнесом» Українського державного університету залізничного транспорту, професор кафедри «Правові засади державної безпеки» Інституту підготовки юридичних кадрів для СБ України Національного юридичного університету імені Ярослава Мудрого, полковник.

АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ ВЗАЄМОДІЇ СУБ'ЄКТІВ СИЛ ОХОРОНИ ПРАВОПОРЯДКУ ТА ПЕРСОНАЛУ ОБ'ЄКТІВ ЗАЛІЗНИЧНОЇ ІНФРАСТРУКТУРИ ДЕРЖАВИ В СУЧАСНИХ УМОВАХ

Головна функція транспортної системи України – перевезення пасажирів та вантажів. Залізничний транспорт країни забезпечує більшість перевезень вантажів, в тому числі військового та спеціального призначення, а також значну кількість пасажирських перевезень. Для виконання вказаних завдань залізниця повинна працювати безпечно, безперебійно, ефективно, задовольняючи в повному обсязі потреби національної економіки та суспільства в перевезеннях. На жаль, на роботу залізничного транспорту нерідко впливають як внутрішні так і зовнішні фактори.

Більшість зовнішніх факторів втручання в діяльність залізниці в професійному середовищі залізничників кваліфікуються як акти незаконного втручання в діяльність залізничного транспорту. Актом незаконного втручання в діяльність залізничного транспорту є протиправні дії, пов'язані з посяганнями на нормальну і безпечну діяльність залізничного транспорту та об'єкти залізничного транспорту, що спричинили або могли спричинити загрозу життю та здоров'ю людей, майнові збитки, або інші випадки, що створюють ситуації для таких наслідків.

Найбільш поширені приклади цього:

- крадіжки обладнання, елементів інфраструктури, рухомого складу;
- терористичні та диверсійні акти на об'єктах залізниці;
- дорожньо-транспортні події на коліях;
- перекриття руху потягів і т.ін.

Кожний акт несанкціонованого втручання в діяльність залізничного транспорту загрожує безпеці руху поїздів, життю і здоров'ю пасажирів та залізничників. Збитки від несанкціонованих втручань, а також дії щодо їх усунення збільшують витрати виробничої діяльності, впливають на рівень доходності залізниць, зменшують прибуток і як наслідок негативно впливають на сплату податків, зборів, соціальних виплат.

За прогнозами фахівців, враховуючи події в зоні проведення операції об'єднаних сил, складнощі криміногенної обстановки в державі, падіння соціально-економічного рівня життя населення, ситуація в найближчий час не покращиться.

Залізничники намагаються проводити заходи, спрямовані на зменшення кількості несанкціонованих втручань в діяльність залізничного транспорту, а саме:

- інформують пасажирів через ЗМІ та на вокзалах, станціях про можливі наслідки неправомірних дій;
- оснащують станції та вокзали системами відеонагляду;
- здійснюють охорону власними службами охорони окремих об'єктів залізниці;

— інструктують пасажирські, локомотивні бригади та працівників вокзалів щодо поведінки у разі виникнення надзвичайних ситуацій і т.ін.

Слід зауважити, що робітники залізниці, незважаючи на наявність у складі залізничної галузі служби охорони не взмозі в повному обсязі самостійно забезпечити безпеку в місцях масового скупчення людей (пасажирів), всіх уразливих в диверсійному відношенні об'єктів, підприємств та установ задіяних в технологічному процесі руху потягів.

Досвід свідчить, що в умовах так званої «гібридної війни», реальна взаємодія залізничників з правоохоронними органами, котрі здійснювали охорону правопорядку на залізничному транспорті відбувалася лише спочатку збройного конфлікту та носила більш ситуаційний характер.

Нажаль в останній час, практика залучення до патрулювання та охорони окремих об'єктів залізничної інфраструктури співробітників національної поліції та військовослужбовців національної гвардії України майже не застосовується. Взаємодія між посадовими особами залізниці та підрозділами національної поліції і національної гвардії України не носить системний, довгостроковий характер.

Практика свідчить, що протидія та нейтралізації загроз від несанкціонованого втручання в діяльність залізничного транспорту потребує використання нових методик і механізмів, нових підходів щодо напрацювання та впровадження заходів з протидії несанкціонованим втручанням в діяльність залізниці, а також використання сучасних світових безпекових стандартів.

На нашу думку, в першу чергу необхідно:

1. Переглянути нормативно-правові акти щодо взаємодії правоохоронних органів і структур залізничного транспорту (закони, постанови, накази, розпорядження, вказівки і т.д.).

2. Користуючись оновленою нормативно-правовою базою налагодити дієву взаємодію з правоохоронними органами та силами правопорядку.

Автор акцентує увагу на те, що світовий досвід знаходження правоохоронців в місцях масового скупчення людей, наприклад: військовослужбовців національної гвардії серед пасажирів на вокзалах, перонах є дуже ефективним засобом попередження та протидії скоєння правопорушень.

До речі, вагомою перевагою є і те, що співробітники Національної поліції та військовослужбовці Національної гвардії мають закріплене законом право застосовувати вогнепальну зброю, спеціальні засоби, а також затримувати злочинців, документувати їх протиправну діяльність.

Відомчі служби охорони наділені цими правами частково (в частині використання вогнепальної зброї та спецзасобів на окремих об'єктах і при певних умовах), а приватні охоронні агенції взагалі позбавлені такого права.

Таким чином, організувавши реальну, системну, взаємовигідну співпрацю та взаємодію суб'єктів сил охорони правопорядку та персоналу залізниці можна суттєво попередити криміногенну обстановку на об'єктах залізничної інфраструктури в сучасних умовах розвитку держави.

УДК 331.108

Шаповал О.А., кандидат педагогічних наук, доцент, доцент кафедри менеджменту та військового господарства факультету логістики Національної академії Національної гвардії України.

РОЛЬ КЕРІВНИЦТВА В УПРАВЛІННІ ЗМІНАМИ

Проблеми керівництва та лідерства в організації стоять досить гостро та мають велике значення щодо його вивчення. Людей не можна підштовхувати і квапити до змін. Керівництво несе відповідальність за управління змінами, на співробітників відповідальність покласти не можна. Їх обов'язок полягає в тому, щоб зробити свою роботу найкращим способом під час процесу змін.

Показано, що найважливіше в управлінні - довести персоналу, що вони є частиною процесу змін. Працівники повинні відчувати, що вони є частиною чогось більшого і важливішого, ніж вони самі. Якщо вони розуміють напрямок і усвідомлюють свою роль в отриманні бажаних результатів, то вони можуть ефективно співпрацювати. Відповідальність керівництва полягає в наданні сприяння та полегшенні при введенні змін, а також в допомозі співробітникам розібратися в причинах, цілях.

Обґрунтовано, що управління повинне допомогти співробітникам побачити зміни як можливість і керівництво має продемонструвати це через свою реакцію на ці зміни. Важливо також бачити баланс між змінами і постійними цінностями.

Досліджено, що лідер змін завжди повинен служити особистим прикладом бажаних змін, які призводять до постійного поліпшення діяльності організації. Щоб зробити це, йому необхідно бути завжди натхненним майбутніми змінами і здатним заразити ними інших. Для цього вони повинні бути готовими демонструвати нові моделі поведінки, бути напоготові у міру просування вперед, а також готовим до навчання і здобуття нових навичок. Вони повинні мати постійність мети і завжди вміти сформулювати, якою має бути нова культура, як ми будемо поводитися в ній, і як будуть виглядати наші звички і повсякденна діяльність.

Сформовано, що лідери змін повинні постійно створювати і змінювати себе, робити багато невеликих змін, таким чином, щоб очолити чергову хвилю змін, необхідну їх організації. Якщо лідер змін завжди налаштований на наступну хвилю змін, то персонал сприймає це як звичайний процес, тому що він відбувається постійно. Тоді зміни стають нормою.

Отже, лідер змін повинен досягати консенсусу шляхом створення командної роботи між ключовими зацікавленими сторонами, окремими учасниками і групами опору, щоб заручитися їхньою підтримкою в ініціативах змін. У створенні цього консенсусу лідер змін має чітко наводити учасникам переконливі причини їх впровадження в напрямок діяльності, звички і повсякденну роботу. Крім того, лідер змін має бути реалістичним і описувати проблеми та наслідки, які можуть виникнути, якщо не провести необхідні зміни.

УДК 355.65

Ященко О.А., кандидат економічних наук, доцент, заступник начальника кафедри управління та організації діяльності у сфері цивільного захисту Національного університету цивільного захисту України; **Карпов С.Г.**, здобувач магістратури Національного університету цивільного захисту України; **Власенко А.А.**, здобувач магістратури Національного університету цивільного захисту України.

УПРАВЛІННЯ ЛОГІСТИЧНИМ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯМ ПРИ КРИЗОВИХ СИТУАЦІЯХ, ЩО ЗАГРОЖУЮТЬ ДЕРЖАВНІЙ БЕЗПЕЦІ

При виникненні раптових та непередбачених кризових ситуацій регіонального та загальнодержавного рівня, які будуть загрожувати державній безпеці та цілісності, для їх ліквідації застосовуються формування різних міністерств та відомств, які входять до складу ЄДСЦЗ. Для керівництва заходами щодо ліквідації таких непередбачених кризових ситуацій створені спільні органи управління, на які, серед інших, повинні покладатися завдання різностороннього забезпечення (у тому числі логістичного). На цей час кожне із таких формувань має свої власні особливості, а також різні можливості щодо організації та управління різними видами логістичного забезпечення, що значною мірою знижує оперативність виконання завдань. Аналіз досвіду управління та організації логістичного забезпечення формувань, показав, що система яка зараз використовується, є не досить ефективною, так як використовуються не прораховані та забагато затратні механізми управління, а системи логістичного забезпечення практично кожної із сил мають, у свою чергу, складну багатопланову систему управління, нерівномірну і громіздку інфраструктуру. Тому, доцільно впровадити єдину систему управління логістичним забезпеченням спільних дій формувань.

На наш погляд, на місцях необхідно створити тимчасове угруповання логістичного забезпечення (ТУЛЗ), яке б складалось із спеціалістів логістичного забезпечення (ЛЗ), що залучаються до ліквідації кризової ситуації та було б призначене для тилового, технічного і фінансового забезпечення зведеного угруповання.

До складу ТУЛЗ доцільно було б включати:

- групу керування;
- групи матеріально-технічного забезпечення;
- групу тилового забезпечення;
- військовий штаб;
- складські комплекси.

Основними завданнями ТУЛЗ по матеріально-технічному та тиловому забезпеченню можуть бути:

- централізоване забезпечення формувань всіма видами матеріальних засобів, спеціальної та бойової техніки, у тому числі й техніки служб тилу, призначеними по штатах, табелям і нормам постачання;
- створення й утримання нормативних запасів продовольства, техніки і майна на складських комплексах, військовій базі для своєчасного і повного забезпечення формувань;
- організація контролю за порядком доставки, видачі, обліку і списання матеріальних засобів.

ЗМІСТ

Адамчук М.М. ОРГАНІЗАЦІЯ ТЕХНІЧНОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ДІЙ АРТИЛЕРІЙСЬКИХ ПІДРОЗДІЛІВ НГУ УКРАЇНИ ПРИ ВИКОНАННІ ЗАВДАНЬ ЗА ПРИЗНАЧЕННЯМ.....	3
Альбощій О.В. УПРАВЛІННЯ РИЗИКАМИ ЛОГІСТИЧНОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ.....	4
Бондаренко О.Г. ПІДХОДИ ДО РОЗРОБЛЕННЯ КОНЦЕПЦІЇ УПРАВЛІННЯ ЛОГІСТИЧНИМ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯМ СПІЛЬНИХ ДІЙ СИЛ БЕЗПЕКИ ПРИ РЕАГУВАННІ НА КРИЗОВІ СИТУАЦІЇ	5
Василенко В.П., Кугук Є.І. ВИКОРИСТАННЯ МЕТОДУ АНАЛІЗУ ІЄРАРХІЙ ДЛЯ ОЦІНКИ КОЕФІЦІЄНТІВ ВАГОМОСТІ ПОКАЗНИКІВ ДІЯЛЬНОСТІ ПРОДОВОЛЬЧОЇ СЛУЖБИ ВІЙСЬКОВОЇ ЧАСТИНИ	6
Волков І.М., Каплун С.О. ПРАВОВІ АСПЕКТИ МЕХАНІЗМУ УТРИМАННЯ КОШТІВ ЗА РЕЧОВЕ МАЙНО З ВІЙСЬКОВОСЛУЖБОВЦІВЦЮ ЗВІЛЬНЯЮТЬСЯ З НАЦІОНАЛЬНОЇ ГВАРДІЇ УКРАЇНИ ЗА КОМПРОМЕТУЮЧИМИ МОТИВАМИ... ..	8
Гафуров О.В. ПОРЯДОК УДОСКОНАЛЕННЯ ТА ВЕДЕННЯ ВІЙСЬКОВОГО ГОСПОДАРСТВА ВІЙСЬКОВОЇ ЧАСТИНИ НГУ	8
Герасименко В.М. КОНТРОЛІНГ В УПРАВЛІННІ ЛОГІСТИЧНОЮ ДІЯЛЬНІСТЮ НГУ	9
Гончаренко Н.Г. ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ НАДІЙНОСТІ ЕКОНОМІЧНОЇ ІНФОРМАЦІЇ – ЯК ДЖЕРЕЛО ЕФЕКТИВНОГО УПРАВЛІННЯ В СИСТЕМІ ЛОГІСТИКИ	10
Гончарова Т.А. ЕКОНОМІЧНЕ ЗРОСТАННЯ ТА ПРОБЛЕМИ СТАЛОГО РОЗВИТКУ В УКРАЇНІ	12
Депутат Ю.М., Гуліч М.П., Товма Л.Ф. ЩОДО ОЦІНКИ ОРГАНІЗАЦІЇ ХАРЧУВАННЯ ОСОБОВОГО СКЛАДУ ЗБРОЙНИХ СИЛ УКРАЇНИ В ЗОНІ ПРОВЕДЕННЯ ОПЕРАЦІЇ ОБ'ЄДНАНИХ СИЛ	13
Каплун С.О., Лісовенко Д.В. УДОСКОНАЛЕННЯ ТИЛОВОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЧАСТИН НАЦІОНАЛЬНОЇ ГВАРДІЇ УКРАЇНИ ПРИ ВИКОНАННІ СЛУЖБОВО-БОЙОВИХ ЗАВДАНЬ В НАСЕЛЕНОМУ ПУНКТІ	15
Каплун С.О., Пономаренко О.А. ВИЗНАЧЕННЯ ВЗАЄМОЗВ'ЯЗКУ МІЖ РІВНЕМ КВАЛІФІКАЦІЇ ФАХІВЦІВ СЛУЖБ ТИЛУ І РІВНЕМ ОРГАНІЗАЦІЇ ТИЛОВОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ	16
Квітковський Ю.В. ЗАГАЛЬНІ ЕРГОНОМІЧНІ ПОКАЗНИКИ ЗАСОБІВ ІНДИВІДУАЛЬНОГО БРОНЕЗАХИСТУ	17
Крамаренко К.М. ОСОБЛИВОСТІ УПРАВЛІННЯ ЛОГІСТИЧНИМИ ВИТРАТАМИ	18
Лещина Ю.В. НЕДОЛІКИ ТА ПРОПОЗИЦІЇ ДЛЯ ПОКРАЩЕННЯ РОБОТИ СИСТЕМИ ДЕРЖАВНИХ ЗАКУПІВЕЛЬ	19
Луговський І. С. РОЗВИТОК ПЕРЕСУВНИХ ЗАСОБІВ ТЕХНІЧНОГО ОБСЛУГОВУВАННЯ ТА РЕМОНТУ БТОТ	21
Ляшевська О.І., Козак М.С., Павлюк К.В. ПРОБЛЕМНІ ПИТАННЯ ВПРОВАДЖЕННЯ ЛОГІСТИЧНОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ В ДІЯЛЬНІСТЬ ОРГАНІВ УПРАВЛІННЯ ТА СЛУЖБ ТИЛУ	22
Літвінов О.В. ТЕХНІЧНЕ ПЕРЕОСНАЩЕННЯ ТА ВИЗНАЧЕННЯ ТЯГОВИХ ПОКАЗНИКІВ СПЕЦІАЛЬНОЇ КОЛІСНОЇ ТЕХНІКИ НАЦІОНАЛЬНОЇ ГВАРДІЇ УКРАЇНИ	23
Минько О.В., Набока А.О. ПРОПОЗИЦІЇ З УДОСКОНАЛЕННЯ НАВЧАЛЬНОГО ПРОЦЕСУ ЩОДО ПІДГОТОВКИ СПЕЦІАЛІСТІВ З ЛОГІСТИКИ НА ОСНОВІ ВРАХУВАННЯ ДОСВІДУ НАТО	24
Науменко М.О. ВНУТРІШНІЙ КОНТРОЛЬ У ВІЙСЬКОВИХ ЧАСТИНАХ	

НАЦІОНАЛЬНОЇ ГВАРДІЇ УКРАЇНИ	25
Нестеренко Р.В. ФОРМУВАННЯ ЕФЕКТИВНОЇ СИСТЕМИ УПРАВЛІННЯ ЛОГІСТИЧНОЮ ДІЯЛЬНІСТЮ ПІДРОЗДІЛІВ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ВІЙСЬКОВОЇ ЧАСТИНИ	26
Осипенко С.М., Закусило О.П. УДОСКОНАЛЕННЯ УПРАВЛІННЯ ДІЯЛЬНІСТЮ РЕЧОВОЇ СЛУЖБИ ВІЙСЬКОВОЇ ЧАСТИНИ	27
Осипенко С.М., Зверев С.М. МЕТОДИКА ОЦІНКИ ЕФЕКТИВНОСТІ ПРОДОВОЛЬЧОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ВІЙСЬКОВИХ ЧАСТИН, ЩО ПРИЙМАЮТЬ УЧАСТЬ В МІЖНАРОДНИХ МИРОТВОРЧИХ ОПЕРАЦІЯХ	28
Павленко С.О. АНАЛІЗ ФІНАНСОВОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ СКЛАДОВИХ СЕКТОРУ БЕЗПЕКИ І ОБОРОНИ: МІНІСТЕРСТВА ВНУТРІШНІХ СПРАВ ТА НАЦІОНАЛЬНОЇ ГВАРДІЇ УКРАЇНИ	29
Потапов В.О., Білий Д.В., Фролов А.О. ТЕХНОЛОГІЧНІ СИСТЕМИ АКТИВНОЇ ВЕНТИЛЯЦІЇ ДЛЯ ПРОМИСЛОВОГО ЗБЕРІГАННЯ ПЛЮДОВООВОЧЕВОЇ ПРОДУКЦІЇ	31
Романчик Т.В., Товма О.А. ДЕРЖАВНІ ЗАКУПІВЛІ: СУЧАСНІ ПРОБЛЕМИ ТА ШЛЯХИ ЇХ ПОДОЛАННЯ	32
Рікунов О.М. ПРОБЛЕМНІ ПИТАННЯ АВТОТЕХНІЧНОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПІДРОЗДІЛІВ НГУ	34
Сахненко О.І. РОЛЬ ЗАКУПІВЕЛЬНОЇ ЛОГІСТИКИ В СИСТЕМІ РЕСУРСНОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ НАЦІОНАЛЬНОЇ ГВАРДІЇ УКРАЇНИ	35
Сахно І.В. МОДЕЛЮВАННЯ ТА УПРАВЛІННЯ ЛОГІСТИЧНИМИ БІЗНЕС-ПРОЦЕСАМИ	37
Соболь О.М., Ключко К.В., Морозов С.В. АНАЛІЗ ВИМОГ ДО РОЗМІЩЕННЯ ПОЖЕЖНО-РЯТУВАЛЬНИХ ПІДРОЗДІЛІВ	39
Товма Л.Ф., Касьянов І.В. АКТУАЛЬНІ НАПРЯМИ УДОСКОНАЛЕННЯ ТЕХНІЧНОЇ БАЗИ ПРОДОВОЛЬЧОЇ СЛУЖБИ ВІЙСЬКОВОЇ ЧАСТИНИ	40
Товма О.А. ОБЛІК ВІЙСЬКОВОГО МАЙНА ПРИ ЗДІЙСНЕННІ ТИЛОВОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ОПЕРАЦІЇ ОБ'ЄДНАНИХ СИЛ	41
Третьяков О.В., Доронін Є.В. ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПОЖЕЖНОЇ БЕЗПЕКИ АВТОМОБІЛЬНИХ КОМПЛЕКСІВ	43
Цихановська І.В., Євлаш В.В., Александров О.В., Товма Л.Ф. УДОСКОНАЛЕННЯ ТЕХНОЛОГІЇ КОТЛЕТ “СИТНИХ” З ДОДАВАННЯМ ХАРЧОВОЇ ДОБАВКИ “МАГНЕТОФУД”	44
Чередниченко О.Ю. АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ ВЗАЄМОДІЇ СУБ'ЄКТІВ СИЛ ОХОРОНИ ПРАВОПОРЯДКУ ТА ПЕРСОНАЛУ ОБ'ЄКТІВ ЗАЛІЗНИЧНОЇ ІНФРАСТРУКТУРИ ДЕРЖАВИ В СУЧАСНИХ УМОВАХ	48
Шаповал О.А. РОЛЬ КЕРІВНИЦТВА В УПРАВЛІННІ ЗМІНАМИ	50
Яценко О.А., Карпов С.Г., Власенко А.А. УПРАВЛІННЯ ЛОГІСТИЧНИМ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯМ ПРИ КРИЗОВИХ СИТУАЦІЯХ, ЩО ЗАГРОЖУЮТЬ ДЕРЖАВНІЙ БЕЗПЕЦІ	51

Для нотаток

Для нотаток

Науково-практична конференція

"Перспективні напрямки наукових досліджень щодо технічного та тилового забезпечення Національної гвардії України"

Збірник тез доповідній

Відповідальний за випуск: *Павленко С.О.*

Комп'ютерна верстка: *Альбоцій О.В.*

Формат паперу 60x84/16. Ум. друк. арк. 1,58. Тираж 50 прим.

Редакційно-видавничий відділ Національної академії НГУ
Свідоцтво про державну реєстрацію ДК № 4794 від 24.11.2014 р.
61001, м. Харків, майдан Захисників України, 3